

เทศน์รับผ้าป่าช่วยชาติ

ณ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตกาฬสินธุ์ จ.กาฬสินธุ์

เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

ขอความปรารถนาจงสำเร็จผล

วันนี้คนมากนะ ต้องขออภัย ถ้าเป็นรถก็รถเก่าคร่ำคร่าเต็มที่แล้ว ถ้าเป็นคนที่คนแก่ ถ้าเป็นพระก็เป็นพระหลวงตาแก่ๆ คร่ำคร่าทุกอย่าง วันนี้ฟังแต่เสียงพูดก็รู้แล้ว การเทศนาว่าการก็ขอเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบล่วงหน้าไว้ด้วยว่า การเทศนาว่าการเวลานี้วกเวียนหลงหน้าหลงหลังไปแล้วละ ถ้าหากว่ามั่นคงหล่นขาดไปที่ตรงไหนก็ให้ปล่อยไปเสีย อันไหนที่พอจับเอาได้ก็กรุณาจับไปเป็นประโยชน์แก่ตน การเทศน์เวลานี้ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว หลงหน้าหลงหลังวอกวามไปมา ได้เรียนให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบไว้ล่วงหน้า เวลาไปเจอเหตุการณ์ในขณะที่ยังเข้าจะไม่ไต่ถาม เอาละที่นี้ จะเริ่มเทศน์ละ

วันนี้เป็นวันมหามงคลของพี่น้องชาวกาฬสินธุ์เราและแถวใกล้เคียง นับตั้งแต่กรุงเทพมหานครมานี้จำนวนมากมาย บรรดาศรัทธาผู้รักชาติทั้งหลายที่ได้พร้อมเพรียงสามัคคีกันด้วยความรักชาติ ความเสียสละ ด้วยความสามัคคีซึ่งกันและกันต่อชาติของตน ได้อุตสาหะพยายามสละเวลาล่วงหน้ากับการงานทุกอย่าง บรรดาที่เคยประกอบบำเพ็ญมา วันนี้ได้ทุ่มเทกำลังวังชาทุกด้าน คือจิตใจก็มุ่งหน้าต่อความรักชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์ของเรา จึงได้ทุ่มเทกำลัง เวลาล่วงหน้า ทุกสิ่งทุกอย่างมาสถานที่นี้ด้วยความพร้อมเพรียง

คือ ทางกายทางวาจาทางใจ ทุ่มลงสู่ความรักชาติ ความรักศาสนา ความรักพระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นหัวใจแห่งชาติไทยทั้งสิ้น รวมลงในสถานที่นี้ คือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตกาฬสินธุ์ โดยมีนามข้างบนว่า เป็นโครงการช่วยชาติ จังหวัดกาฬสินธุ์ ๒๕๔๖ โดยมีท่านประธานคือคุณชัยรัตน์ มาประณีต ผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ รองประธานคือคุณโกวิท บุญเจริญ รองผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้ริเริ่มโครงการคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมาลี จัยสิทธิ์ ผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตกาฬสินธุ์ มาเป็นประธานเป็นร่วมพิธีร่วมโทรแก่บรรดาพี่น้องชาวจังหวัดกาฬสินธุ์และแถวใกล้เคียงของเรา

วันนี้เป็นวันหรือเป็นโอกาสอันดีงามของพี่น้องทั้งหลาย จะได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม จากจิตใจที่เป็นมหากุศลของตนๆ ซึ่งวันนี้มีประชาชนจำนวนมากมายอมองไปที่ไหนเต็มไปด้วยประชาชน ในเขตนี้ถ้าไม่อาจหลงตากก็อยากตั้งชื่อเสียใหม่ ตั้งฐานะให้สูงขึ้นอีกโดยลำดับ ให้สมที่เราได้มาเห็นพี่น้องทั้งหลายที่เต็มไปด้วยประชาชน

ผู้รักชาติ สถานที่นี้แต่ก่อนเป็นจังหวัดกาฬสินธุ์ และต่อจากนี้เราก็อยากจะตั้งขึ้นว่าเป็น มณฑลกาฬสินธุ์ แต่ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นจะยกฐานะขึ้นให้เป็นอะไร เป็นเจ้าอะไร มณฑล อันนี้เราจำไม่ค่อยได้ ไม่ค่อยเข้าใจนัก ให้สมฐานะกับว่าจังหวัดกาฬสินธุ์ของเรา นี้ได้กลายเป็นมณฑลกาฬสินธุ์แล้ว

เพราะอำนาจแห่งศรัทธา ความเชื่อความเลื่อมใสในชาติ รักชาติและเลื่อมใสใน พุทธศาสนาของตน ด้วยความเต็มตื่นในหัวใจ จึงขอเลื่อนยศจังหวัดกาฬสินธุ์นี้เป็น มณฑลกาฬสินธุ์ และเลื่อนท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นท่านผู้บังคับการมณฑลกาฬสินธุ์ กรุณาทราบ แล้วรองท่านผู้บังคับการมณฑลกาฬสินธุ์ก็คือ ท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัด โดยลำดับ และท่านศาสตราจารย์นั้น เราก็ขอเลื่อนขึ้นไปอีกว่าเป็นศาสตราจารย์ที่สูง กว่าที่ผ่านมาแล้วขึ้นไปเป็นลำดับ ส่วนหลวงตาบัวนี้มีชื่อมีนามสูงส่งแล้ว คือเป็น ดอกเตอร์ก็ได้เป็นมาถึง ๒ ดอกเตอร์แล้ว ดอกเตอร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นหนึ่ง ดอกเตอร์มหาวิทยาลัยรามคำแหงหนึ่ง แล้วก็ดอกเตอร์หลวงตา ป.๓ หนึ่ง เป็นหลาย ชั้นนะหลวงตากี้ดี วันนั้นก็คงพอเหมาะสมกัน กับที่เราได้ตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ให้เป็น มณฑลกาฬสินธุ์เรียบร้อยแล้ว

วันนี้หลวงตาฐีสึกมีความซาบซึ้ง กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายเป็นอย่างมากทีเดียว ที่ได้อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายช่วยชาติบ้านเมืองมาตั้งแต่เริ่มแรก เป็นเวลาจะ ๕ ปีนี้แล้ว ไปที่ไหนเต็มไปด้วยประชาชนพลเมืองไม่ค่อยบกบางในการเสียสละ ด้วยความ รักชาติ และการสดับตรับฟังพระธรรมเทศนา เพื่อนำไปเป็นคติเครื่องเตือนใจของตนๆ ในทุกหัวใจที่อุตสาหะพยายามมา เพื่อจะได้เป็นคติอันดีงามเป็นมหามงคลแก่ใจของตน จากการได้ยินได้ฟังอรรถธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นศาสดาองค์เอก ไม่มี โลกใดผู้ใดเสมอเหมือนแล้ว

คำว่าเป็นศาสนานั้น คือท่านผู้บริสุทธิ์ทางด้านจิตใจล้วนๆ เป็นศาสดาองค์ โลกวิทู รู้แจ้งโลก ทั้งโลกภายนอกทั้งโลกภายในตลอดทั่วถึง ไม่มีใครเกินศาสดา ศาสดาพระองค์นี้แลเป็นครูสอนโลกมาจนกระทั่งบัดนี้ เราทั้งหลายก็ได้เป็นพุทธบริษัท คือ เป็นลูกเต้าเหล่ากอของศาสดาองค์เอก จึงขอให้ได้ฟังอรรถธรรมแล้วนำไปเป็นคติ เครื่องเตือนใจตนเอง เพราะโดยมากมีตั้งแต่สิ่งที่เป็นภัยต่อจิตใจเข้ามากระชิบกระชาบ เตือนจิตใจ จุลลากจิตใจให้หลงสู่ทางต่ำเสมอ ไม่ค่อยมีอรรถธรรมจุลลากมาสู่ทางสูง เพื่อความสุขความเจริญและหลุดพ้นจากทุกข์ไปได้เลย

นี่ละเรื่องธรรมกับเรื่องกิเลสเป็นข้าศึกต่อกันมาตั้งแต่กาลไหนๆ ตั้งกับตั้งกัลป์ แล้ว จึงขอเทียบอุปมาให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คำว่ากิเลสก็ดี คำว่าธรรมก็ดี เกิดขึ้นจากใจ ใจนั้นเป็นเหมือนแม่น้ำลำคลอง กิเลสอยู่ฝั่งหนึ่ง ธรรมอยู่ฝั่งหนึ่ง ทั้งสองประเภทนี้

เกิดขึ้นจากใจดวงเดียวกัน กิเลสอยู่ฝั่งหนึ่ง เมื่อเวลากระดิกพลิกแพลงตัวออกมาก็ผลัดต้นหรือจุดลากสัตว์ทั้งหลาย ให้มีความคิดน้อมนึกไปตามอำนาจของกิเลสที่เป็นภัยต่อโลกมานานแสนนาน โดยให้น้อมนึกไปทางความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาซึ่งเป็นฝ่ายต่ำ

คำว่าความโลภได้แก่ความไม่รู้จักอัมพอ ตีตดินไปตามความโลภจนไม่รู้จักเป็นจักตาย ไม่รู้จักป่าช้าของตนเองซึ่งมีอยู่กับทุกคนบ้างเลย ตื่นขึ้นมาแต่โลภ มีแต่อยากได้ อยากร้ายอยากรวย อยากดิบอยากดีแต่ไม่ทราบว่าจะดิบดีเกิดขึ้นเพราะเหตุผลกลไกอะไร ก็เกิดขึ้นจากเรื่องของกิเลส กิเลสไม่เคยทำคนให้ดี โลกเท่าไรดินเท่าไร ยิ่งมีความทุกข์ความเดือดร้อนมาก ความโกรธเมื่อไม่ได้ใจอย่างใจ ก็โกรธเคียดแค้นทำลายซึ่งกันและกัน ราคะตัณหาที่คือความติดความตั้ง เรื่องหญิงเรื่องชายไม่ว่าสัตว์ตัวผู้ตัวเมีย ผู้คนหญิงชายมีความติดความตั้งโดยไม่รู้จักประมาณเสมอกันไปหมด นี่ทั้งสามประเภทนี้เป็นกึ่งใหญ่ๆ ของกิเลสทั้งหลาย ออกมาจาก อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ทั้งสามประเภทยี่อยู่ฝั่งหนึ่งของใจ ที่เรียกว่าแม่น้ำลำคลอง

ลำคลองนั้นได้แก่ใจ ฝั่งทางหนึ่งเป็นกิเลส ทำงานอยู่ติดกับหัวใจของเราออกไปตลอดเวลา อีกฝั่งหนึ่งคืออรรถคือธรรม ความคิดไม่โลภมากไปตามกิเลส แต่เป็นความอยากธรรมตาของคน ที่ยังมีความบกพร่องต้องการตามธาตุตามขันธ์ หามาเยียวยาเป็นธรรมดา ไม่ผาดโผนโจนทะยานถึงกับฆ่าฟันรันแทงกันเพราะความโลภเป็นตัวเหตุ ความโกรธก็มีเหตุมีผล ก่อนที่จะโกรธให้เขา ก็คิดถึงเรื่องเขาโกรธให้เราเสียก่อน เราโกรธเขา เราพอใจ แล้วเมื่อเวลาเขาย้อนมาโกรธเรา เราจะพอใจใหม่ เมื่อเราไม่พอใจในการที่เขาโกรธให้เรา เราไปโกรธเขา เขาก็เสียใจเช่นเดียวกันแล้ว มีเหตุผลอรรถธรรมยับยั้งตัวไว้อย่าโกรธให้เขา เขาจะไม่โกรธให้ตน ไม่ถือเอาฟันเอาไฟเผาไหม้ซึ่งกันและกัน

เรื่องราคะตัณหาที่เหมือนกันให้รู้จักประมาณ ให้มีฝั่งมีฝานในผิวในเมีย ในลูกเล็กเด็กแดงหญิงชาย ซึ่งเป็นสัตว์หรือเป็นของมีเจ้าของด้วยกัน ให้รักษาลิทธิแห่งความรัก ความเป็นเจ้าของของกันและกัน ให้เป็นใหญ่ เมียก็เป็นใหญ่ในผิว ผิวเป็นใหญ่ในเมีย ไม่ล่วงล้ำเขตแดนไปหาหญิงอื่นชายอื่นซึ่งไม่ใช่ผิวเมียของตน รักทุกคนในลูกไม่ว่าลูกหญิงลูกชายมีความรักเสมอกัน สงวนเสมอกัน ไม่รุกล้ำเขตแดนของกันและกัน ต่างคนมีเขตมีแดนอยู่ จะมีจำนวนมากขนาดไหนเขตแดนมีประจำอยู่ด้วยกันทุกคน เพื่อรักษาความสวยงาม สงบร่มเย็นระหว่างที่มนุษย์และสัตว์อยู่ร่วมกัน

นี่คือเรื่องของอรรถของธรรม เมื่อเรานำมาปฏิบัติแล้วเราจะมีขอบเขต อย่างผิวเมียที่เคยทะเลาะเบาะแว้งกันในเรื่องความกินไม่อัมไม่พอ เกล่ไกล อย่างนี้ก็จะค่อย

สงบตัวลง เมื่อมีธรรมเข้ากำกับรักษาอย่างแน่นแฟ้นหรือแน่นหนามั่นคงแล้ว ผัวก็ตาย ใจกับเมีย เมียก็ตายใจกับผัว อยู่ด้วยกันเป็นผาสุกร่มเย็นด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ฟุ้ง เป็นฟุ้งตายต่อกันไปตลอด ครอบครัวนี้ ผัวเมียนี้ เป็นครอบครัวผัวเมียที่มีความสุข ความสงบร่มเย็นยิ่งกว่าผัวเมียใด

แม้จะเป็นเศรษฐีก็ตาม ถ้าเป็นผัวเมียเตลิดเปิดเปิง มีเท่าไรไม่พอแล้วเป็นไฟเผาไหม้ แต่เราเป็นผัวเมียที่มีขอบเขตเหตุผล มีอรรถมีธรรมรักษาน้ำใจซึ่งกันและกัน แล้วเราก็มีความสุข ผัวเมียคู่นั้นเป็นความสุขความเย็นใจ ตลอดลูกหลานหลานเกิดมาดู พ่อคุณแม่เป็นคติตัวอย่างอันดีงาม ยิ้มแย้มแจ่มใสให้ลูกได้เห็นทุกที่ทุกวัน ลูกมีจิตเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส เวลาไปเข้าโรงเรียน เรียนหนังสือ เป็นกฎเป็นเกณฑ์ เป็นเหตุเป็นผล จำได้ตามหลักวิชาที่ครูสอนมาด้วยความตั้งใจของตน เรียกว่าจิตใจไม่ฟุ้งซ่านรำคาญ ลูกหลานก็พลอยดีไปด้วย

สกุลที่มีศีลธรรมครอบครองหัวใจ ครอบครองกายวาจา กิริยามารยาท การประพฤติตัวดีงาม เป็นความสุขความสำราญบานใจ ทั้งผัวทั้งเมียทั้งลูกเต้า หลานหลาน ตลอดวงศ์สกุล มีตั้งแต่ความสงบเย็นใจ ครอบครัวนี้ก็เป็นอย่างนี้ ด้วยศีลด้วยธรรม เป็นเครื่องปิดป้องกำบังเอาไว้ ครอบครัวนั้นก็เป็นอย่างนี้ ทั่วดินแดนมีแต่ครอบครัวที่ประกอบด้วยศีลด้วยธรรมแล้วโลกนี้ก็เย็น เย็นด้วยธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา ผิดกันกับเรื่องของกิเลส ถ้าเข้าที่ตรงไหนไหม้ที่ตรงนั้น เผาที่ตรงนั้น เตือดร้อนกันไปหมด นี่คือเรื่องของกิเลสบังการ กรุณาทราบกันไว้ตามนี้

บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่มีความเกี่ยวข้องกับอันนี้ กับสิ่งเหล่านี้อยู่ตลอดเวลา แต่ไม่รู้จักวิธีปฏิบัติรักษา มีแต่การส่งเสริมไฟไฟจึงเผาไหม้ได้ทุกแห่งทุกหน ผลสุดท้ายเผาไหม้ระหว่างผัวกับเมียกัน เพราะไม่มีศีลธรรม ปลอ่ยให้กิเลสเป็นไฟเผาไหม้กันได้ตลอดเวลา ไว้วางใจกันไม่ได้ ผัวออกนอกบ้านพอลับตาก็เป็นลิงเป็นค่างขึ้นมา คอยฉกฉก คอยลัก คอยปล้นสะดม เอาไปได้หมด ไม่เลือกว่าหญิงอยู่ที่ไหน แม้ที่สุดหมาตัวเมียก็เข้าใจว่าเป็นหญิงสาว แล้วก็วิ่งตาม แล้วเอามามาเป็นเมีย ที่นี้เมียอยู่ในบ้านเป็นคนก็เข้ากันไม่ได้

พอกลับมาถึงบ้านเมื่อก็นับเอาบ้าง ไปอะไรมา วันนี้ไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไร นี่ไปไหนมา ผัวไม่มีทางออกก็บอกว่า ไปพึ่งเทศน์มา ไปพึ่งเทศน์ที่ไหน โอ๊ย บอกไม่ได้ เตียวเมียรู้จักสถานที่เทศน์แล้วเมียจะไปพึ่งเทศน์เสียเอง จะให้เราเป็นหลวงตาเฝ้าบ้าน เราไม่กล้าบอก ความจริงมันหลอกเมียแล้วนั้นนะ มันไปหาอีหนูคว้ามมาได้ ถูกไม่ถนัดใจไปฟาดเอามามาเป็นเมีย แล้วมาหลอกเมียว่าไปพึ่งเทศน์ อย่างนี้ก็มีคนเรา

นี่ละความไม่มีศีลมีธรรม มีแต่กิเลสมันต้อนๆ หลอกหลวงไว้หมด ท่านทั้งหลาย เคยเห็นโทษของกิเลสบ้างไหม พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก เคยเห็นโทษของกิเลส เหล่านี้มานานแสนนานยิ่งกว่าเรา กว้างขวางลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นกว่าสัตว์โลก จึงต้องนำโทษของมันมาแสดงให้เห็นโลกฟัง เพื่อโลกจะได้เห็นคุณค่าแห่งธรรมและเห็นโทษของกิเลสตัวต่อต้านสันดานหยาบกินไม่อิ่มไม่พอนี้บ้าง แล้วจะพอมีความสงบเย็นใจแก่ตนเอง ปกครองกันด้วยศีลด้วยธรรม นี่เรียกว่าศีลธรรม

กรุณาพี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธทราบเอาไว้แล้วนำไปปฏิบัติ เมื่อนำธรรมนี้ไปปฏิบัติ ครอบครัวเหล่านั้นยังจะเดือดร้อนวุ่นวายเพราะเหตุผลกลไกอย่างนี้อยู่แล้ว หลวงตาบัวเองซึ่งนำธรรมของพระพุทธเจ้ามาแสดงต่อท่านทั้งหลาย จะพาพี่น้องทั้งหลายไปกราบทูลพระพุทธเจ้า ฟังเรื่องพระพุทธเจ้าว่าธรรมะนี้เป็นโมฆะ ไปสอนให้เขามีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน เฉพาะอย่างยิ่งผัวกับเมีย ผัวให้เป็นผัวร้อยเปอร์เซ็นต์ เมียให้เป็นเมียร้อยเปอร์เซ็นต์ เขาก็ปฏิบัติตามนั้น แล้วที่นี้เกิดความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ขึ้นมาภายในครอบครัว เพราะการแฉลบหรืออะไรก็ไม่ทราบได้ ผัวกับเมียทะเลาะกัน ยุ่งเหยิงวุ่นวายกันตลอดเวลา ไม่เป็นไปตามที่พระองค์สอนนั้นเลย

ที่นี้พระองค์ก็จะซักถามว่า พวกเธอนั้นไปหาอะไรที่ไหน มันถึงได้มีเรื่องมีราว ก็เรตถาคัดให้มีผัวเดียวเมียเดียว แล้วไปหาที่ไหนมาอีก ถึงต้องได้เป็นอย่างนี้ ที่นี้บรรดาลูกน้องทั้งหลายที่เป็นลูกน้องหลวงตาบัว อาจจะตอบออกมาเป็นแบบแฉลบๆ บ้างว่า ก็ไม่ได้ไปหาที่ไหน ลูกเมียที่สมบูรณ์แบบก็ได้หามาแล้ว ปฏิบัติตามนั้นแล้ว ครั้นปฏิบัติตามไปรู้สึกเบื่อๆ พอๆ จืดๆ จางๆ เลยไปเที่ยวหาลำไฟ ไปนอกบ้านไปบ้าง ไปหาลำไฟคืออะไร พระพุทธเจ้าจะรับสั่ง ไปหาลำไฟคือหาอย่างไร หาเมียน้อย นั้นนะมันแฉลบไปหาเมียน้อย เมียหลวงมันไม่เห็นสำคัญอะไร

ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วร้อนหมดทั้งโลก พระพุทธเจ้าจะได้ตีหน้าผากพวกเรากลับมา ไม่ว่าเมียน้อยเมียหลวง นอกจากเมียคนเดียวนี้เท่านั้นมันผิดกันทั้งนั้น ให้กลับไปใหม่ ปฏิบัติตัวใหม่ ในนามของธรรมว่าอัปปิจฉตา ให้มีความมักน้อย คือให้มีผัวเดียวเมียเดียวเท่านั้น ท่านทั้งหลายจะเป็นสุข นอกจากนั้นผัวใดเมียใดเป็นผัวกาฝาก เมียกาฝาก กัดต่บกัดปอดกันได้ทั้งนั้น ให้เลิกกลับไปพร้อมทั้งตีหน้าผาก หายหามาเลยหลวงตาบัว เสียท่า เพราะสู้พระพุทธเจ้าไม่ได้ เนื่องจากมันไปแฉลบ ไปมาเมียน้อยมา ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้

ธรรมเหล่านี้เป็นธรรมที่มีความร่มเย็นแก่หัวใจ ของครอบครัวทั้งสองฝ่าย ตลอดไปถ้าปฏิบัติได้อย่างนี้ หากแฉลบไปแล้วความทุกข์นี้ เราจะไปหาที่ไหนไม่ได้ ต้องหาที่ตัวของเราผู้ใสสะอาดหาอย่างผิดทาง แล้วก็เอาพิษเอาไฟมาเผาไหม้กัน นี่เรา

สรุปความลงแล้วว่า ผึ้งนี้เป็นผึ้งของกิเลสซึ่งเกิดอยู่ในหัวใจของเราทุกคน ความโลภก็เป็นกิเลส โลกไม่รู้จักอิมจักพอ ไม่รู้จักเป็นจักตาย ความโกรธความฉุนเฉียว ทั้งใกล้ทั้งไกล ก็เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันได้ทั้งคนในบ้านคนนอกบ้าน เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ให้เดือดร้อนได้ด้วยกันทั้งนั้น ราคะตัณหาที่เหมือนกันเมื่อแฉลบออกจากคู່ครองซึ่งเป็นคู่งเป็นพินตายกันแล้ว ก็เป็นหญิงกาฝาก ชายกาฝาก เผาไหม้กันได้ทั้งมวล ให้นำอันนี้ไปปฏิบัติ เราจะมีความสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน

อันนี้พูดถึงเรื่องผึ้งหนึ่ง จากจิตใจคือผึ้งของกิเลส มันจะผลัดต้นจิตใจของเราให้ไปในทางของกิเลสแล้วสร้างพินสร้างไฟขึ้นมาเผาไหม้ โลกนี้กว้างแคบขนาดไหนก็ตาม เมื่อออกไปตามผึ้งของกิเลสแล้ว จะหาความสุข ความเจริญรุ่งเรือง ความสงบเย็นใจไม่ได้ นี่เรียกว่าผึ้งของกิเลสเป็นอย่างนี้ เอนเอียงไปทางไหนมีแต่เรื่องจะก่อพินก่อไฟมาเผาหัวใจของเราแน่

ที่นี้อีกผึ้งหนึ่งได้แก่ธรรม กิเลสก็เกิดจากใจ ธรรมก็เกิดจากใจ แต่แสดงหน้าที่การงานของตนตามหน้าที่ของเขา กิเลสแสดงไปตามหน้าที่ของกิเลส ให้เกิดความโลภ ความโกรธ ความหลง ความดีด ความดีน ความยุ่งเหยิงวุ่นวายสายแสบตลอดเวลา สร้างความทุกข์มาให้เจ้าของไม่มีจบสิ้นลงได้ นับตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ หาความสงบเย็นใจไม่ได้ เพราะกิเลสก่อกวน นี่คือผึ้งของกิเลส สร้างพินสร้างไฟให้เรา

ที่นี้ผึ้งของธรรมเป็นยังงี้ ธรรมเกิดขึ้นภายในที่ใจอันเดียวกัน อยู่ที่ใจอันเดียวกัน เวลาธรรมมีโอกาที่จะได้แสดงออกนั้น ย่อมเป็นความนิ่มนวลอ่อนหวานในจิตใจให้เกิดความสงบเย็นใจ แก่ตนและผู้อื่นใกล้เคียงหรือไกลก็ตาม จะได้รับความสงบร่มเย็นจากท่านผู้มีธรรมแสดงออกต่อกัน เช่นเรามาพบเห็นกัน อยู่ด้วยกันให้มีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีความเมตตาสงสาร รักใคร่ใฝ่ใจต่อกันด้วยความเอาใจใส่ด้วยความเมตตาสงสาร เห็นใจเขาใจเรา มีความเฉลียวเผื่อแผ่ ไม่ตีบตันอันตู้ตระหนี่ถี่เหนียว พอสงเคราะห์สงหาได้ประเภทใดก็สงเคราะห์สงหากัน ตามกำลังแห่งความสามารถของตน

จากนั้นจิตใจก็มีความรักใคร่ใฝ่ใจในศีลในทาน คิดอยากทำบุญให้ทาน ตื่นขึ้นมาระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกถึงศีลถึงทานที่ตนจะบำเพ็ญ เพื่อความเป็นมหาหมงคลแก่ตน มีความรักใคร่ใฝ่ใจต่อศีลต่อทานของตน นี่เรียกว่าธรรมออกก้าวเดินจากหัวใจของเรา แล้วนำความชุ่มเย็นย้อนมาหาเราจนได้นั้นแหละ เช่นเราเดินไปตามทางพบเจอบุคคลที่มีความลำบากลำบากจนตรอกจนมุม แล้วเราช่วยเหลือด้วยวิธีการใดเต็มความสามารถของเรา ควรช่วยเหลือด้วยเงินด้วยทอง ปัจจัยประเภทใดเราก็ช่วยเหลือ

เช่นเขาเกิดอุปสรรคตามถนนหนทาง เช่นรถชนกันบ้างอะไรบ้าง เราก็ช่วยเติมกำลังความสามารถ ตลอดถึงจุดปัจจัยที่มีมากน้อยช่วยเหลือกันและกำลังวังชามีเท่าไรช่วยเหลือกันตั้งนี้เป็นต้น แล้วเวลาเราช่วยเหลือเขาแล้วเขาจะเสียใจให้เราไหม มีแต่สร้างความปิติยินดีปลอบปล้ำในหัวใจแก่ตัวเขาเอง แล้วยิ้มแย้มแจ่มใสแก่ตัวของเรายิ่งยื่นเงินยื่นทองช่วยเหลือเขาไปมากน้อย เขายังยิ้มแย้มแจ่มใสมากขึ้นอีก คนบุญไปที่ไหน คนมีใจเป็นธรรมไปที่ไหนมีความเยือกเย็นต่อผู้อื่น ไม่มีสิ้นสุดยุติได้เลย นี่คือจิตใจที่เป็นธรรม เมื่อแสดงออกไปทางไหนก็มีแต่มงคลมหามงคลแก่ตนและผู้อื่นเรื่อย ๆ ไป นี่ละเรียกว่าเจตนาของธรรมที่ออกมาเป็นเนื้อเป็นหนังให้เป็นการสละทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เกิดที่มีต่อกัน

โลกเมื่อได้รับความสงเคราะห์สงหาจากกันและกัน ของผู้มีธรรมแล้วย่อมมีความสงบรมเย็น เช่นการให้ทาน ไม่ว่าจะให้ทานแก่พระเจ้าพระสงฆ์ ให้ทานแก่ผู้ใดก็ตาม เราเสียสละลงไปนั้น คือการสร้างคามยิ้มแย้มแจ่มใส ความดีอกดีใจแก่ผู้รับตลอดไป เราให้มากให้น้อยเพียงไร เรียกว่าสร้างความดีอกดีใจให้แก่ผู้อื่นมากน้อยเพียงนั้น ความดีอกดีใจใครก็อยากได้ด้วยกัน แต่ไม่มีผู้หยิบยื่นแล้วก็ทนห่างออกไปด้วยความทุกข์ความทรมาน ทั้งที่หวังพึ่งผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา แต่หวังพึ่งแล้วแบมือออกไปก็แบมือเปล่ากลับมา อย่างนี้ก็เดือดร้อน

เมื่อแบมือไปขอความช่วยเหลือจากผู้ใด ผู้นั้นยื่นมือรับออกมาช่วยเหลือตามกำลังความสามารถของตนแล้วย่อมสร้างความยินดี ยิ้มแย้มแจ่มใสให้จิตใจของคนเหล่านั้นเป็นจำนวนมากมาเป็นลำดับลำดับ ตามคุณค่าของเราที่บริจาคให้มากน้อย นี่ละคำว่าธรรมไปที่ไหนเป็นอย่างนั้น ยิ้มแย้มแจ่มใสจิตใจเป็นบุญเป็นกุศลตลอด ผิดกันกับกิเลสไปที่ไหนมีแต่ความตีบตันอันตั้งตระหนี่ถี่เหนียว เห็นแก่ตัวเห็นแก่พวกของตัว มีแต่คดโกงรีดไถไปต่างๆ นี่เรียกว่าเรื่องของกิเลส จะสร้างพินสร้างไฟให้คนอื่นตลอดไป ผิดกับเรื่องของธรรม ไปที่ไหนสร้างแต่ความร่มเย็นเป็นสุขให้โลกที่อยู่ร่วมกันตลอดไป

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าท่านจึงแสดงไว้ในหลักแห่งธรรมที่พระองค์เป็นพระเวสสันดร ท่านมีธรรมบทหนึ่งที่แสดงไว้ว่า ทานํ เทติ การให้ทานหนึ่ง สีสํ รกฺขติ การรักษาศีลหนึ่ง ภวานํ ภาเวตฺวา คือการเจริญเมตตาภาวนาให้มีความสงบรมเย็นแก่จิตใจจากการภาวนาของเราหนึ่ง เอกฺจฺโจ สคฺคํ คจฺฉติ บางพวกยอมไปสวรรค์ เพราะการทำบุญให้ทาน เอกฺจฺโจ สีสํ รกฺขติ บางพวกยอมไปสวรรค์ได้ด้วยอำนาจแห่งศีลของตน เอกฺจฺโจ โมกฺขํ คจฺฉติ บางพวกยอมหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง ถึงพระนิพพานได้ด้วยอำนาจแห่งทาน ศีล และการภาวนาของตน

นี่คือภษิตที่มาจากพระเวสสันดรที่ท่านทำบุญให้ทานมากมายก่ายกอง บางคนก็ตำหนิติเตียนว่าพระองค์ให้ทานจนไม่มีอะไรเหลืออยู่ติดเนื้อติดตัวเลย พระองค์จึงได้มาแสดงเวลาเป็นพระพุทธรูปแล้วว่าการให้ทานนี้เราตถาคตจะเป็นศาสดาขึ้นมาได้ เพราะอำนาจแห่งการให้ทานเป็นพื้นฐานสำคัญ ได้สละมาตลอดตั้งแต่ตั้งใจอธิษฐานความเป็นพระพุทธรูป ทานนี้จะเป็พื้นฐานอันสำคัญตลอดมาพร้อมกับการรักษาศีล การเจริญเมตตาภาวนา ได้หลุดพ้นจากทุกข์ถึงขั้นเป็นศาสดาองค์เอกเพราะการให้ทานหนึ่ง เพราะการรักษาศีลหนึ่ง เพราะการเจริญเมตตาภาวนาหนึ่ง

นี่เป็นธรรมที่รับรององค์ศาสดาของเราให้เป็นพระพุทธรูป ตรีสรูขึ้นมาสอนโลกได้ทั้ง ๓ ไตรภพ คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ นี้ได้หลุดพ้นจากทุกข์ไปเป็นจำนวนมาก เพราะอำนาจแห่งความเป็นศาสดาของพระองค์ ที่สืบเนื่องมาจากการให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตาภาวนา ธรรมเหล่านี้ควรจะได้เป็นคติตัวอย่างอันดีงามแก่เราทั้งหลายซึ่งเป็นลูกเต้าเหล่าอกของพระพุทธรูป

ตื่นขึ้นมาวันหนึ่ง ๆ ให้ระลึกถึงศีลถึงทานของตนบ้าง อย่าระลึกถึงตั้งแต่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา อันเป็นทางของกิเลสที่จะพาเราให้ล่มจมโดยถ่ายเดียว ให้ระลึกถึงธรรมที่เป็นเครื่องยับยั้งหรือจุดลากเรา ให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหลายด้วยการเสียสละคือการให้ทาน การแบ่งปันเป็นการเสียสละความสุขให้แก่ผู้อื่น ความยิ้มแย้มแจ่มใสของโลกทั่ว ๆ ไป ที่ได้รับการบริจาจากเรานั่นจะมีทั่วถึงกัน ผลแห่งคุณงามความดีที่สะท้อนย้อนกลับมาหาเราผู้เป็นเจ้าของทาน

การรักษาศีลก็ขอให้มึบ้าง อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินไป ศีลเป็นเครื่องประดับจิตใจกายวาจาของเราให้สวยงามและร่มเย็นตลอดเวลาที่รักษาศีลอยู่ การภาวนาคือทำการอบรมจิตใจของเราให้มีความสงบร่มเย็นบ้าง เพราะถูกขับ ถูกตี ถูกกรีด ถูกไล ถูกบีบบังคับไฟจากกิเลสที่ก่อวนอยู่ตลอดเวลา ให้ทำจิตใจให้มีความสงบด้วยบทธรรมภาวนาบ้าง อย่างน้อยขอให้ได้เวลาจะหลับจะนอน ให้ไหว้พระ เราสวดมนต์ได้มากน้อยก็ตามแต่กำลังของเรา

เสร็จแล้วให้ทำความสงบใจด้วยบทภาวนา มีพุทโธหรืออัมโม หรือสังโหมเป็นต้นได้ตามจริตนิสัยของเรา แล้วนำธรรมบทนั้น ๆ ที่ถูกกับจริตเข้ามาบริกรรม เช่น นึกพุทโธ ๆ ให้มีสติติดแนบอยู่กับคำบริกรรมของตน แล้วทำความสงบจิตใจลงด้วยคำบริกรรมพุทโธ ๆ เป็นต้นนั้น มีสติติดแนบอยู่ตลอดเวลาที่เราภาวนา จิตใจจะได้รับความสงบ จางไปจากสิ่งก่อวนของกิเลสทั้งหลายที่มาบุบผายตลอดเวลาเสียได้ จิตใจจะมีความสงบร่มเย็นภายในใจ

ความสงบใจนี้เรียกว่าเป็นผลแห่งการภาวนา าระดับไฟคือกิเลสที่มันไส่ไฟไส่ไฟเข้ามาแย่งก่อกวนต่างๆ ให้เกิดเป็นฝันเป็นไฟขึ้นมา อยู่คนเดียวก็เกิดฝันเกิดไฟขึ้นมาได้ด้วยอารมณ์ของกิเลสก่อกวนภายในใจของตนนั้นแล ให้หาความสงบไม่ได้มากกว่านั้น บางที่ยังนอนไม่หลับ เพราะความคิดมากปรุงมาก ยุ่งมากทุกข์มาก มีมากที่เดียวมนุษย์เรา เพราะไม่มีน้ำดับไฟบ้างคือการภาวนา ทำความสงบใจของตนให้ปราศจากสิ่งก่อกวนเหล่านั้น มาเป็นความสงบเย็นใจภายในจิตโดยเฉพาะ

เมื่อจิตมีความสงบแล้ว ใจของเราจะค่อยกว้างขวางออกไป เบิกบานออกไป โลกกว้างแสนกว้าง แคมแสนแคม จะมาอยู่ที่ใจของเราดวงเดียว ถ้าจิตใจมีความทุกข์ร้อนมาก ๆ โลกจะกว้างขนาดไหน มันก็มาคับแคบอยู่ที่ใจซึ่งได้รับความทุกข์ แยกความทุกข์อยู่ตลอดเวลาเฉพาะใจของตนนี้แล ถ้าใจของเรามีความสงบเย็นด้วยการภาวนาจนปรากฏความสว่างไสวขึ้นที่ใจจากการภาวนาแล้ว โลกจะกว้างแสนกว้างขนาดไหนก็ไม่ได้กว้างเหมือนใจที่มีความสว่าง ด้วยความสงบเย็นด้วยความสว่างไสวนี้เลย

นี่เป็นธรรมที่สำคัญมากภายในจิตใจ ขอให้พากันบำเพ็ญได้สัมผัสธรรมบ้างนะ โดยมากโลกทั้งโลกนี้ เราอยากจะทำว่าโลกทั้งโลก การสัมผัสธรรมภายในใจไม่ค่อยมีกันเลย มีแต่พัวพันกันด้วยกิเลสตัณหาตั้งที่กล่าวมานี้ ให้เป็นฝันเป็นไฟเดือดร้อนทั่วหน้ากันหมด โลกนี้กว้างขนาดไหน ความทุกข์แผ่กระจายไปตามสัตว์ตามบุคคลทั่วหน้ากัน ครอบโลกธาตุมีแต่กองทุกข์ของสัตว์ที่สร้างขึ้นมาจากอำนาจของกิเลสตัณหา เอาไฟมาเผากัน ท่านจึงบอกว่า ราคคฺคินา ไฟคือราคาะ โทสคฺคินา ไฟคือความโกรธ โลกคฺคินา ไฟคือความโลภเหล่านี้แล มันเข้ามาเผาจิตใจของเรา

โลกอยู่ที่ไหน กิเลสมันอยู่กับหัวใจของโลก มันจะแสดงตั้งแต่ฝันแต่ไฟเผาโลก เพราะฉะนั้นโลกทั้งหลายจะกว้างแคบเพียงไรจึงไม่มีประมาณ ว่าใครจะได้รับความสุขบ้าง เราไปถามดูก็ได้ ในโลกที่กว้างแสนกว้างนี้มีใครได้รับความสุขทั้ง ๆ ที่เสาะแสวงหาความสุขมาตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ๆ ตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงวันตาย ถามหน้าใดก็มีแต่ผู้ต้องการความสุข เสาะแสวงหาความสุข ครั้นได้มามีแต่ความผิดหวังคือความทุกข์ ๆ ที่เกิดขึ้นจากความผิดหวังกัน เราไม่อยากจะพูดว่าแทบทั้งนั้น อยากจะพูดว่าทั้งนั้นเลย เพราะกิเลสไม่เคยสร้างความสุขความสมหวังให้ผู้ใด

นี่ละสิ่งก่อกวนจิตใจให้ใจกลายเป็นโลกแคบขึ้นมา บิบบี้ไฟอยู่ภายในใจ เมื่อใจมีความสว่างไสวสงบเย็นขึ้นมาภายในตัวเองเพราะการภาวนาแล้ว ใจนี้จะเบิกกว้างออกไป ๆ โลกธาตุนี้แคบไป ใจมีความสว่างไสวแล้วครอบโลกธาตุอีก นี่ละท่านผู้มีธรรมสัมผัสใจ ต่างกันกับผู้ไม่มีกิเลสพัวพันจิตใจ เราไม่อยากจะว่าสัมผัส คำว่าสัมผัสมีน้อย คำว่าพัวพันนี้มีมากเต็มหัวใจ ธรรมที่ว่าสัมผัสใจนั้นหมายถึงธรรมเบื้องต้นก่อน เมื่อธรรม

เริ่มเข้าสัมผัสใจ ใจจะเริ่มมีความสุข ความสงบเย็นใจขึ้นมา เมื่อธรรมมีมากเท่าไรๆ ใจยิ่งมีความสว่างไสวกระจายไปทั่วโลกดินแดน นี่อำนาจแห่งธรรมที่เข้าครอบงำจิตใจ ใจจึงเกิดเป็นความสงบเย็นใจอยู่ที่ไหนสบายไปหมดเลย นี่คือท่านผู้มีจิตได้รับการอบรมด้วยธรรม ซึ่งถูกทางของศาสดาที่ตรัสรู้แล้วสอนไว้ โดยแบบภาวนาตามที่พระองค์ทรงบำเพ็ญมา

เราทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธ ถ้าอยากเห็นความสุขอย่างแท้จริงตามธรรมคือศาสนาที่สอนไว้แล้ว ขอให้หันหน้าเข้าสู่ธรรมการภาวนาบ้าง อย่างน้อยในเวลาจะหลับนอนก็ยังดี เอ้า นึกพุทโธๆ ขึ้นภายในใจแล้วบังคับจิตใจไม่ให้คิดให้ปรุงให้แต่งเรื่องกิเลสตัณหาเล็กน้อยซึ่งเคยคิดมามากมายและนานแสนนาน ให้อยู่กับคำบริกรรมคือ พุทโธๆ หรือธัมโม หรือสังโฆ ก็ได้ ตามแต่จริตนิสัยชอบ มีสติติดแน่นอยู่นั้น ห้ามไม่ให้คิดไปในเรื่องโลกเรื่องสงสาร เรื่องกิเลสตัณหาจะเป็นพินเป็นไฟต่อตัวเองอีก ให้มีตั้งแต่คำว่าพุทโธๆ สัมผัสสัมพันธ์กับใจ นี่เท่ากับน้ำดับไฟ

พอพุทโธๆ ติดแน่นเข้าไปนานๆ เหมือนเราสาดน้ำดับไฟๆ พอสาดเข้าไปมากๆ จิตจะสงบเย็น พอสงบเย็นแล้วความสุขจะมารวมอยู่ที่ใจนี้ทั้งหมด โลกกว้างแสนกว้างไม่มีความหมาย มันมีความหมายอยู่ที่ใจเรามีความสุขความสบาย อยู่ที่ไหนสบายหมด นี่เรียกว่าการภาวนา เบื้องต้นเป็นอย่างนี้ เมื่อภาวนาเข้ามากๆ จิตจะแสดงฤทธิ์เดชขึ้นมาภายในตัวของเรา ให้เห็นเป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ในตัวเองนั้นแหละ โดยไม่ต้องไปถามใครเลย นี่คือธรรมเข้าหล่อเลี้ยงจิตใจ

ฝั่งนี้เป็นฝั่งธรรม ใจเป็นเหมือนลำคลอง กิเลสเป็นฝั่งหนึ่ง ธรรมเป็นฝั่งหนึ่ง เป็นคู่เคียงกันมาอย่างนี้ตลอด เพราะฉะนั้นจึงขอให้พยายามกำจัดฝั่งกิเลสออกให้มากที่สุดได้ยิ่งดี แล้วส่งเสริมฝั่งธรรมคือความดีงามทั้งหลายเข้าให้มากภายในจิตใจ ใจนี้เป็นภาชนะอันเหมาะสมกับธรรมอยู่แล้ว เมื่อเรานำธรรมเข้าสู่ใจก็จะปรากฏเป็นความสงบเย็นใจ แปลกประหลาดอัศจรรย์ มากกว่านั้นก็อัศจรรย์ครอบงำโลกธาตุไปหมดเลย เพราะใจดวงเดียว

คำว่าใจเลิศเลิศจริง ๆ ไม่ได้เสกสรรปั้นยอเหมือนกิเลสว่าเลิศ กิเลสนี้สิ่งใดที่กิเลสว่าดีว่าเลิศนั้นทำสัตว์ให้หลงไป หลงไปจนติดกับกิเลสแล้วเป็นทุกข์เดือดร้อนขึ้นมาไม่มีประมาณ แต่ธรรมที่ว่าเลิศนี้ เราปฏิบัติตามที่ท่านจะปรากฏเป็นความสัตย์ ความจริงขึ้นมาเรื่อยๆ เพราะระหว่างกิเลสกับธรรมมีความสัตย์ความจริงต่างกัน กิเลสสร้างแต่ความหลอกลวงตมตุนแกโลกทั้งหลาย มีแต่ว่าจะได้จะถึง จะดีบจะดีไปตามความหมายของกิเลสที่หลอกไป ครั้นทำลงไปแล้วมีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย ผิดหวังๆ ตลอดไป นี่คือกิเลสเป็นจอมโกหกหลอกลวงสัตว์โลกตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ตั้งแต่ปู่ย่าตา

ยายหลานเหลนของกิเลสเป็นสกุลหลอกหลวงตมต้นหาความจริงไม่ได้ หลอกหลวงโลกทั้งนั้นคือกิเลส ส่วนที่เป็นความจริงล้วน ๆ คือธรรม ท่านแสดงไว้ที่ตรงไหนเป็นความจริงล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ เช่นเดียวกับกิเลสเป็นความจอมปลอมล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นเดียวกัน

เมื่อเราหันหน้าเข้ามาสู่ธรรมสู่ธรรม เราจะมีความสัตย์ความจริงต่อตนเองมากขึ้น ๆ เช่นเราเป็นชาวพุทธ การทำบุญให้ทานเป็นคติธรรมตาของชาวพุทธเรา เป็นธรรมตา จะว่าหนักแน่นอะไรก็ไม่หนักแน่น หากเป็นชนบประเพณีธรรมตาได้ทำบุญให้ทานไปวันหนึ่ง ๆ หรือศีลก็ทำบ้างไม่มากนัก แต่เมื่อได้ภavanaเข้าไปเป็นเครื่องสนับสนุนรากใหญ่อันสำคัญคือจิตตภาวนาเข้าสู่ใจแล้ว เมื่อใจได้รับผลประโยชน์จากการภาวนาเกิดความสว่างไสวอัศจรรย์ในตัวเองแล้ว การเคลื่อนไหวของการทำบุญให้ทานจะมีความหนักแน่นขึ้นไปโดยลำดับ

การให้ทานธรรมตา ก็กับการให้ทานที่มีจิตใจเป็นหลักเป็นเกณฑ์จากการภาวนาแล้วจะแน่นหนามั่นคง ทำด้วยความสนใจ ด้วยศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใสจริง ๆ การรักษาศีลก็รักษาจริง ๆ การภาวนายิ่งหนักแน่นเข้าไปทุกวัย ๆ ทุกวัน ๆ ยิ่งการทำงานทั้งหลายที่มีอยู่รอบตัวเรา เมื่อคนมีจิตใจเป็นหลักเกณฑ์จากการภาวนาแล้ว หน้าที่การทำงานทั้งหลายจะมีความหนักแน่นเป็นลำดับล้าตา ไม่ได้ทำเหลว ๆ แหละ ๆ เหลว ๆ ไหล ๆ แล้วให้กิเลสหลอกไปเป็นการทำชั่วไปเสีย ผิดกันอย่างนี้

ผู้มีจิตตภาวนาเรียกว่าเป็นผู้มีหลักใจ หน้าที่การงานการประพฤติดีดีจะมีธรรมเป็นเครื่องกระชับกระชับ ให้อยู่ภายในว่าควรทำหรือไม่ควรทำอยู่ตลอดเวลา นี่ละการภาวนาเป็นจึงเป็นธรรมที่สำคัญมากทีเดียว พี่น้องชาวพุทธเราไม่ควรที่จะมองข้ามไป ขอให้ได้ภาวนา อยู่ในบ้านในเรือนก็ขอให้ภาวนา ยกตัวอย่างตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าพระองค์ตรัสรู้ด้วยการภาวนา พระสงฆ์สาวกทั้งหลายท่านตรัสรู้ด้วยภาวนามาเป็นสละของพวกเราทุกวันนี้ว่า พุทธิ ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ นี้เป็นเพราะภาวนา เลิศเพราะภาวนา จากนั้นพระสงฆ์สาวกท่านดำเนินมาเรื่อยก็เป็น สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ ต่อโลกมาเรื่อย ๆ

จนกระทั่งมาปัจจุบันนี้ เราก็เคยเห็นเป็นประจำแล้ว สำหรับพระกรรมฐานที่ท่านมุ่งธรรมมุ่งธรรม ท่านอยู่ในป่าในเขาภาวนา บิณฑบาตอาศัยญาติโยมไปวันละมื้อ ๆ เท่านั้นเป็นอย่างมาก ได้ฉันอะไรท่านก็พอใจ ได้อะไรมาท่านก็พอใจ แต่ทางด้านจิตใจกับการภาวนาท่านไม่เคยลดละ อยู่ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา หรือป่าช้าป่ารกชัฏที่ไหน ท่านก็หนักแน่นในการภาวนา ท่านผู้บำเพ็ญอยู่อย่างนั้นนั่นแล คือท่านผู้ตัดดวงเอาศีลเอาธรรม เอาคุณงามความดี จนกลายเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาในหัวใจของท่าน อยู่ที่

ไหนท่านก็สบาย ถ้าพูดถึงเรื่องความสบายอย่างลึกซึ้งที่โลกมองข้ามไปนั้น ได้แก่พระกรรมฐาน ท่านภาวนาอยู่ในป่าในเขาเงียบ ๆ ประหนึ่งว่าผ้าชีริ้วห่อมูตรห่อคูด แต่ความจริงแล้วเป็นผ้าชีริ้วห่อทองอยู่ภายในองค์ของท่าน จิตใจท่านเป็นทองเป็นธรรมทั้งแท่ง ส่วนภายนอกผ้าก็ย้อมแก่นขนุน สีก็ไม่มีใครต้องการแหละ แต่ภายในเป็นผ้าชีริ้วห่อทอง คือธรรมทั้งแท่งอยู่ภายในใจ มีอยู่ทั่ว ๆ ไป แม้ปัจจุบันนี้เราจะปฏิเสธไม่ได้ เพราะธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นอกาลโก จะให้ผลแก่ผู้บำเพ็ญตลอดไป ไม่มีที่ลับที่แจ้ง ไม่มีกาลนั้นสมัยนี้ ขอให้ทำลงไป

ท่านภาวนาของท่านอยู่ตลอดเวลา แล้วก็สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาอย่างเงียบ ๆ โดยที่เราไม่รู้ละว่าท่านทำอะไร แต่ความจริงท่านบำเพ็ญตักดวงเอาอรธเอาธรรมภายในใจถึงกับสว่างขึ้นมาในองค์ของท่านแล้ว ไปที่ไหนเย็นไปหมด เทวบุตร เทวดา กราบไหว้บูชาท่านอยู่ในป่าในเขาเราก็ไม่รู้ เราเห็นตั้งแต่มนุษย์มา พอไปเห็นพระแล้วก็ยกมือกราบไหว้ปลกแล้วผ่านไป ๆ ไม่เห็นเป็นสำคัญอะไรเลย เพราะเราหมดความสำคัญ

ถ้าเรามีความสำคัญภายในใจ มองเห็นพระจะสะดุดใจทันที เพราะผ้าเหลืองเป็นเครื่องหมายของพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาองค์เอก ทรงมาแล้วตั้งแต่ครั้งพุทธกาล มาปัจจุบัน มองเห็นพระจะมีความซาบซึ้งภายในจิตใจ เพราะเห็นใจกับธรรมภายในตัวเองเป็นของสำคัญ เห็นพระเจ้าพระสงฆ์ เห็นผ้าแก่นขนุนท่านมานี้ น้อมจิตรับทันทีด้วยความกราบไหว้บูชา และความเชื่อความเลื่อมใสฝังใจอยู่แล้ว นี่ละเรื่องของพระ พระนอกก็มีพระในก็มี พระนอกคือพระที่อุปสมบทบวชมาเป็นพระเป็นเณร นี่เป็นชื่อของพระภายนอก พระภายในคือพระธรรม พระโสดา พระสกิทาคา พระอนาคา พระอรหันต์อยู่ภายในใจของท่านผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ บำเพ็ญอยู่ในป่าในเขาเช่นนี้ มีอยู่มากนะ

อย่างทุกวันนี้ขอท่านทั้งหลายอย่ามองข้ามไป ผ้าชีริ้วห่อทองมีอยู่มากมายในท่านผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติกำจัดกิเลสจริง ๆ ซึ่งมักจะชอบอยู่ในป่าในเขาแน่แหละ นี่ละเป็นผ้าชีริ้วห่อทองเรามองไม่เห็น เห็นตั้งแต่ครองผ้าสีเหลืองอร่ามเหมือนพระเจ้าผู้พระขุนนาง ข้าราชการการเมือง พระยศพระศักดิ์ ไปที่ไหนโอ้อ่าพู่ฟ่า มีกล้องคล้องคอเหมือนขอวัวขอควายนี้อันเสีย เราก็เลยเห็นพระเหล่านี้เหมือนกับพระที่อยู่ในป่า ติรวดไปหมดว่าเป็นพระแบบเดียวกันเสีย ไม่ได้เหมือน ความจริงแล้วไม่เหมือน พระผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ เรียกว่า ผู้ทรงธรรมของพระพุทธเจ้าจริง ๆ ทั้งภาคปฏิบัติตามพระพุทธเจ้า ทั้งภาคผลที่ได้รับตามที่ทรงประกาศสอนไว้แล้วว่าเป็นมรรคเป็นผล เริ่มตั้งแต่จิตที่เป็นสมาธิ คือความสงบร่มเย็นขึ้นมาจนทรงมรรคทรงผลกลายเป็นพระโสดา

พระสัททศา พระอนาคา พระอรหันต์ขึ้นมากจากการปฏิบัติที่ถูกต้องตามสวากขาตธรรม ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วโดยชอบธรรม เป็นลำดับลำดับ พระเหล่านี้ยังมีอยู่มาก ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบไว้เสีย

เวลานี้หลวงตาแก่มาแล้ว อายุนี้ก็ ๙๐ เข้ามาแล้ว นี่จวนจะตายจึงเป็นห่วงพี่น้องทั้งหลายจะมองข้ามพระพุทธเจ้า มองข้ามศาสนา มองข้ามพระเจ้าพระสงฆ์ที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบไปเสีย แล้วก็จะได้แต่ความเหลวไหลเหลวแหลกแหวกแนวทั่วหน้ากัน ทั้งพระก็เป็นพระแหวกแนว พระวาสาก็แหวกแนว ต่างคนก็แหวกแนว เห็นพระเจ้าพระสงฆ์ที่ทรงอรรถทรงธรรมด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ กลายเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา แล้วเหยียบผ่านไปเสีย กลัวจะเป็นอย่างนี้

จึงขอเตือนพี่น้องทั้งหลายไว้ว่า ธรรมพระพุทธเจ้านั้นทรงแสดงเป็นนอากาลิโก มีผลตลอดเวลา เหมือนกับกิเลสก็เป็นนอากาลิโกเช่นเดียวกัน กิเลสนี้ทำเมื่อไรให้เป็นกิเลส ไม่ต้องถามถึงกาลสถานที่เวล่ำเวลา ที่แจ้งที่ลับ จะเป็นกิเลสขึ้นมา จะเป็นบาปเป็นกรรม ขึ้นมาตลอดเวลาตามที่ทำได้มากน้อย ผู้สร้างบุญสร้างกุศลก็เป็นนอากาลิโกเหมือนกัน ทำที่ไหนผลจะได้ปรากฏเป็นอรรถเป็นธรรมขึ้นมาไม่เลือกกาล สถานที่ เวล่ำเวลาเข้ามาเกี่ยวข้องได้เลย จะเกิดขึ้นจากการกระทำไม่ว่าที่แจ้งที่ลับ ทำดีทำชั่วเป็นผลขึ้นมาด้วยกันทั้งนั้น นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้อย่างนี้

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นนอากาลิโก ไม่มีกาล สถานที่ เวล่ำเวลาใดมาทำลายได้เลยจากผู้ปฏิบัติ ขอให้เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจะตัดดวงเอาจมรรคผลนิพพานตลอดไป เช่นเดียวกับครั้งพุทธกาลท่านตัดดวงมรรคผลนิพพานตลอดมานั้นเอง เพราะสวากขาตธรรมไม่เอียงหน้าเอียงหลัง ไม่ขึ้นอยู่กับเวล่ำเวลา ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติบำเพ็ญของเราทั้งหลายนี้แล ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

พระที่ทรงมรรคทรงผลมีอยู่ไม่น้อยนะ เมืองพุทธของเรา เมืองไทยของเรา แต่ท่านไม่ได้ประกาศโอ้อวดท่าน ว่าท่านรู้ท่านเห็น อย่างนั้นอย่างนี้เท่านั้นเอง ท่านทรงมรรคผลไว้ในจิตใจด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของท่าน สถานที่ท่านอยู่ส่วนมากมักจะอยู่ในป่าในเขามากกว่าที่อื่น ๆ ใดทั้งนั้นแหละ ท่านเหล่านี้ท่านตัดดวงมรรคผลนิพพานอย่างลึกลับ สายตาของเรามองไม่เห็น หรืออาจไม่มองท่านก็ได้ จึงมองไม่เห็นสำหรับท่าน ๆ มองเห็นท่านตลอดเวลา เพราะเป็นสมบัติอันสิ้นค่าจะไม่มีสมบัติยินดีซาบซึ้งในสมบัติที่มีอยู่ในหัวใจของตนได้อย่างไร ท่านมีธรรมเหล่านี้ประจำใจจึงระลึกได้ตลอดเวลา

นี่ละการปฏิบัติธรรม ศาสนาของพระพุทธเจ้านี้เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานตลอดมา อย่าให้กิเลสมาลบล้างว่าศาสนานี้ล่องไปเท่านั้น จะหมดมรรคหมดผล หมด

นิพพาน ใครทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป นี่เป็นเรื่องหลอกหลวงของกิเลสซึ่งอยู่ใน
 ฝั่งอีกฝั่งหนึ่งของหัวใจ มาลบล้างหัวใจที่เป็นฝ่ายธรรมให้สูญหาย เสียหายไปเสีย มีแต่
 กิเลสเหยียบย่ำตลอดเวลา ไปที่ไหนจึงมีแต่เรื่องของกิเลสอย่างออกหน้าออกตาไม่ว่า
 ประชาชน พระเถระ มีแต่กิเลสออกหน้าออกตา กิริยามารยาทเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น
 ในสายตาของธรรมจณดูไม่ได้เลย

เรายังไม่รู้ที่อยู่หรือ ว่าเราเป็นส้วมเป็นถ่านให้กิเลสเหยียบย่ำทำลายตลอดเวลา
 ความโลภเหยียบ ความโกรธเหยียบ ราคะตัณหาเหยียบ ความดีความดีนเหล่านั้น
 เหยียบๆ ตลอดเวลาเห็นว่ามันเป็นของดีของดีๆ จะสมมักสมหมายสมหวัง แล้ว
 ผิดหวังๆ ไปตลอดเวลาเรารู้ไหม นี่ละกิเลสเหยียบสัตว์โลก ให้ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ธรรมท่าน
 ไม่ตื่นนะ ธรรมท่านไม่ตื่น อยู่ที่ไหน ได้มาท่านก็รู้ เสียไปท่านก็รู้ ท่านไม่ตื่น ท่านจะ
 บำเพ็ญตั้งแต่จิตใจของท่านให้มีความสว่างงาม ไปที่ไหนท่านสว่างงาม นี่ละผู้ทรงอรธ
 ทรงธรรมคือ ผู้ปฏิบัติด้วยความสนใจจริงๆ และมีอยู่ตลอดไป มรรคผลมีอยู่ตลอดไป
 นี้เรียกว่าศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน

เราเกิดมาอย่าลืมเนื้อลืมตัว เกิดมาว่าเป็นมนุษย์แล้วก็เยอหยิ่งจองหองว่าตัว
 เป็นมนุษย์ นี่ก็มนุษย์ที่ตัวเยอหยิ่งจองหองนั่นแหละ มันมาตั้งชื่อตั้งนามเอาเองว่าเรา
 เป็นมนุษย์ แล้วเหยียบย่ำทำลายสัตว์อื่นไปเสียว่าเขาเป็นสัตว์ๆ ต่ำต้อยน้อยหน้าไม่
 ใหญ่โตเหมือนมนุษย์เรา ความจริงมนุษย์เรานี้เป็นตัวเยอหยิ่งจองหอง ซึ่งมันเหมือนกับ
 สัตว์ทั้งหลายนั่นแหละ แต่เราไม่รู้ตัว เพราะฉะนั้นจึงให้มองตัวบ้างนะ เวลานี้เราเกิด
 เป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์เกิดมาจากอะไร เกิดมาจากบุญจากกรรม การสร้างคุณงาม
 ความดีพอจะเป็นมนุษย์ได้จึงเป็นมาได้

สัตว์ทั้งหลายมีกรรมต่างกัน คือ ผู้ที่ควรจะเป็นสัตว์ประเภทใด มันเป็นได้ทั้งนั้น
 เพราะอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วที่ตัวเองนั้นแลเป็นผู้ทำ แล้วก็มาตกแต่งตัวเองให้เป็น
 ดีเป็นชั่วต่อไปในภพชาติต่างๆ นั้นไม่มีที่สิ้นสุด ล้วนแต่เกิดขึ้นเพราะอำนาจแห่งกรรม
 ดีกรรมชั่วทั้งนั้น เราอย่าได้ประมาทกรรมของเรา เกิดมาชาตินี้เราชัดเจนแล้วว่าเราเป็น
 มนุษย์ แต่อย่ามามัวเยอหยิ่งจองหองว่าเราจะเป็นมนุษย์ มีอำนาจบาตรหลวงใหญ่โตยิ่ง
 กว่าสัตว์ ความตายมันก็เท่ากันนั่นแหละ ไม่มีใครเกินใคร แล้วอำนาจแห่งกรรมดี
 กรรมชั่วที่จะบีบบังคับสัตว์ทั้งหลายให้ไปสูงและไปต่ำ ก็ไปด้วยอำนาจแห่งกรรม มันก็
 เหมือนกันอีก ไม่มีอะไรเหนือกรรมไปได้

กมฺมํ สตุเต วิภชติ ยทิทํ หีนปฺปณฺีตํ กรรมเป็นเครื่องจำแนกแจกสัตว์ให้มีความ
 ประณีตเลวทรามต่างกัน นั่นฟังซิ เทวบุตร เทวดาอินทร์พรหม ต้นไม้ภูเขาตลอดถึงทั่ว
 แดนโลกธาตุ อะไรมาตกแต่งสัตว์ให้เป็นไปต่างๆ ได้ไม่มี มีตั้งแต่เรื่องกรรมของสัตว์

ผู้ทำเองทั้งดีทั้งชั่วนั้นแลเป็นผู้ตกแต่งตัวเอง เราเกิดมานี้เป็นมนุษย์ ก็กรรมดีแห่งมนุษย์พอที่จะให้เราเกิดเป็นมนุษย์ เราก็มาเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าพอให้เกิดเป็นสัตว์เกิดทันที เป็นเปรตเป็นผี เป็นสัตว์นรกอเวจี เกิดได้ทันทีเพราะอำนาจแห่งกรรมที่ตัวทำลงไปแล้ว

เราอย่าไปลบล้างกรรมทั้งหลายที่ทำแล้วว่าจะไม่ให้ผลนะ นี่เป็นเรื่องของกิเลสหลอกลวง เช่นมันหลอกลวงว่าบาปไม่มี บุญไม่มี ทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี พรหมโลกไม่มี นิพพานไม่มี เหล่านี้ล้วนแล้วตั้งแต่กิเลสที่อยู่ฝั่งหนึ่งต่างหาก ที่ข้ามเขตเข้ามาเหยียบฝั่งแห่งธรรม คือ มรรคผลนิพพาน แล้วก็ข้ามหัวมรรคผลนิพพานไปด้วยการทำความชั่วซ้ำลามาก ระลึกไม่ระลึก ไม่มีหิริโอตตปัสสะวะมละ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมประการใดเลย แล้วเวลาเกิดลงไป ก็กรรมอันเก่งๆ ของตัวนั้นนั้นแหละพาให้สัตว์ทั้งหลายตกนรก

ไม่ใช่ฟ้าแดดดินลม เทวบุตรเทวดา หรือสิ่งใดที่มีความศักดิ์สิทธิ์ที่จะมาจับสัตว์แต่ละตัวๆ ลงนรกได้ไม่มี ไปสวรรค์ก็ไม่มี ไปนิพพานก็ไม่มี มีแต่กรรมดีกรรมชั่วของตัวเองทั้งนั้น เป็นผู้สร้างขึ้นมาแล้วมีอำนาจบังคับตัวเองไป ถ้าทำชั่วเราจะบอกนรกไม่มีเท่าไรก็ตาม การบอกว่าการไม่มีนี่คือ กิเลสหลอกลวงสัตว์ให้ตาบอดต่างหาก นรกที่ว่ามีก็คือ พระพุทธเจ้าผู้ตาดิ หูดี เรียกว่าโลกวิทู รู้แจ้งโลกทั้งหมด ไม่ว่าจะนรกหลุมไหนๆ ก็หลุม ท่านแสดงไว้ในธรรมว่า มีถึง ๒๕ หลุม หลุมใหญ่ๆ นี้ก็พระพุทธเจ้าทุกพระองค์แสดงไว้เป็นเสียงเดียวกันหมด แล้วพวกเทวโลกก็คือสวรรค์ ๖ ชั้น นี้ก็คือผู้ตาดิ หูดี รู้แจ้งแทงทะลุ เห็นแล้วรู้แล้วจึงได้มาสั่งสอนโลกว่าสวรรค์มี เท่านั้นชั้นๆ พรหมโลกมี ๑๖ ชั้น ก็คือผู้โลกวิทู รู้แจ้งโลกมาแสดงไว้ ไม่ใช่คนตาบอดหูหนวก ตาสีตาสาอะไรมาแสดงเอาไว้ พอที่จะไม่ยอมรับนับถือ

ที่นี้พระนิพพานเป็นธรรมที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว นี้ก็ศาสดาองค์เอกครองไว้แล้ว ซึ่งนิพพาน มาสอนนิพพานจะผิดไปไหน นี่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นความจริง แต่กิเลสมันลบล้าง นี้จะเรียกว่ากิเลสตัวทำลายตัวลบล้าง เราจะเชื่อฝ่ายไหนให้พิจารณา กิเลสก็ดี ธรรมก็ดี มีอยู่ในหัวใจของเรา ให้เราเลือกเฟ้นเสียตั้งแต่บัดนี้ ไม่งั้นตายไปแล้วจะตกนรกหมกไหม้โดยไม่รู้ตัว ทั้งๆ ที่เจ้าของหยิ่งอยู่นั้นละว่านรกไม่มีๆ แล้วตกนรกก็คือเรา แล้วมันสายไปแล้ว เวลานี้ให้รีบแก้ เราไม่เชื่อคนแบบศาสดาเราจะไปเชื่อใคร เชื่อตาสีตาสาก็เป็นตาสีตาสาไป เชื่อกิเลสก็เป็นกิเลสไป มันจะหลอกลวงนรกอีกก็กับก็กลับไม่มีทางรู้แน่ ถ้าไม่เชื่อพระพุทธเจ้า

สวากขาตธรรมแปลว่าอะไร แปลว่าธรรมที่ตรัสไว้นี้เป็นความชอบธรรมทุกสิ่งทุกอย่างแล้วไม่มีอะไรบกพร่อง จะตัดออกก็ไม่มี ว่ามากเกินไปอย่างนี้ก็ไม่มี น้อย

เกินไป ให้หามาเพิ่มก็ไม่มี เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว สมบูรณ์แบบ เพื่อสัตว์ทั้งหลายที่จะก้าวเดินไปตาม ทางนรกก็บอก นี่เป็นทางนรกอย่า ทำบาปถ้าไม่ยกไปนรก นี่ทางสวรรค์ทางพรหมโลกนิพพาน นี่คือทางความดี ให้ สร้าง ใครอยากจะไปทางดีให้สร้างความดี ใครอยากไปทางนรก ว่านรกไม่มีก็เอา ให้ เชื่อกิเลส มันจะเอาให้จมไปด้วยกัน สัตว์โลกนี้พื้นฟูขึ้นไม่ได้เพราะกิเลสหลอก เรายังไม่ เคยเข็ดหลาบต่อมันอยู่หรือ

พระพุทธเจ้าทรงแสดงเพื่อความเข็ดหลาบ เรายังไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่หรือ ยัง เย่อหยิ่งจองหองว่าพระพุทธเจ้าสู้กิเลสไม่ได้อยู่หรือ กิเลสมันเก่งกล้าสามารถนำสัตว์ โลกแดนใดที่ไปสวรรค์นิพพานได้ไม่เคยมี แต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแล้ว ขนสัตว์โลกให้ ไปสวรรค์นิพพานมีจำนวนมากขนาดไหน ไม่พอที่จะเชื่อถือได้บ้างหรือพวกเราเป็นชาว พุทธ ขอให้หาไปวินิจฉัยแล้วซักถามตัวเอง อย่าไปถามคนอื่น อย่าไปโต้แย้งกับใครให้ โต้แย้งกับกิเลส ตัวเสนียดจัญไรอยู่ภายในหัวใจเราฟาดมันหมอบลงไป

บาปบุญสวรรค์นรกไม่มียังงี้ มีมาตั้งกับตั้งกัลป์ก็กัลป์แล้ว พระพุทธเจ้า พระองค์ใดตรัสรู้ขึ้นมา ตรัสรู้ตั้งแต่เรื่องบาปเรื่องกรรม เรื่องนรกสวรรค์ทั้งนั้นด้วย ความเป็นของมีอยู่มาดั้งเดิม แล้วกิเลสตัวใดมันจะยกโคตรยกแซ่ มาลบล้างสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นของมีอยู่มาดั้งเดิมให้ไม่มีอะไรเหลือได้ยังงี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว โลกอันนี้ก็ไม่ต้องหาศาสนาสาธอน ให้กิเลสมันสอน เป็นยังงี้กิเลสสอนคน เอ้าโลภมาก ๆ แล้วผล แห่งความโลภมากเป็นยังงี้จะรู้ประจักษ์ตา เอ้า โกรธมาก ๆ จะเป็นยังงี้ ให้รู้ประจักษ์ ตาอีกแหละ

เอ้าเราจะค้นหา หามามาก ๆ ผู้ชายคนหนึ่งหาเมียสักร้อยคน ผู้หญิงคนหนึ่งหา ผัวสักสามร้อยคน เอ้า เอามาแข่งกันซิ ในบ้านนั้นแหละ นั่นละคือเวลาที่หมากัดกันจะอยู่ ตรงนั้น มันวิเศษวิโสไหม พิจารณาซิ เอามาแข่งพระพุทธเจ้าซิ พระพุทธเจ้าบอกว่า ให้ มีเมียคนเดียว มีผัวคนเดียว แล้วเป็นความสงบสุขร่มเย็นอย่างนี้ นี่ไม่ยอมฟังเสียง พระพุทธเจ้า ไปเอาวิชาหมาเข้ามาแทรกเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป หมามีก็ผัวก็เมียก็ ได้เขาไม่ถือกัน แต่เรื่องของคนที่มีความรู้ความฉลาดยิ่งกว่าสัตว์ ไม่ควรเอาวิชาหมา เข้ามาปฏิบัติตนกัดกันในครอบครัว นี่ละอย่าเอาวิชาหมา วิชาของกิเลสมาเหยียบหัว พระพุทธเจ้า จะเป็นการทำลายหรือเหยียบหัวเราลงไปในตัว ประจักษ์ใจไม่สงสัย พิจารณาอย่างนี้ซิ

อะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมพระพุทธเจ้าในโลกอันนี้ เราเกิดมานี้ก็ภพก็ชาติก็ ตาม เกิดมาพลาดไปเป็นสัตว์ เป็นเปรต เป็นผี เป็นสัตว์นรกอเวจี ไม่รู้ก็ภพก็ชาติแล้ว แล้วชาตินี้เรามาเกิดเป็นมนุษย์ เรายังไม่เห็นความสำคัญแห่งชาติมนุษย์แล้ว สู้ชาติ

เปรตชาติผีไม่ได้ ก็เอาเอาความรู้ความเห็นนี้ปฏิบัติลงไปมันก็จะจมลงไปอีก ที่จะขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมตามทางที่ศาสดาสอนไว้จะไม่มี เพราะไม่เชื่อท่านจะเอาอะไรมาดำเนินพอเป็นความสุขอันตั้งงามบ้างละ

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้สนใจทางด้านปฏิบัตินะ เวลานี้จิตใจของโลกนี้หมุนไปทางกิเลสตัณหาเสียมากต่อมาก มองดูคนทั้งคนแทบมองไม่เห็น ต้องขอภัยเราพูดตามหลักความจริงเป็นภาษาของธรรม กิริยาอะไรที่เคลื่อนไหวออกไปมีแต่ความฟุ้งเพื่อห่อเหิม ความลึมเนื้อลึมตัว ความไม่มีป้าช้า ความไม่มีนรกอเวจี มีแต่ความเพลิดความเพลินที่จะลากลงไปนรกอเวจีอยู่นั้นแลมันก็ไม่รู้ตัว หนาหรือไม่หนามนุษย์เรา เป็นยังไง เรายังเห็นว่าพระพุทธเจ้าไม่มีความหมายอะไรเลย ก็เรามั่นหมัดความหมายไปแล้ว ถ้างงเห็นพระพุทธเจ้า เห็นศาสนาไม่มีความหมาย แสดงว่าเราเริ่มหมัดความหมายแล้ว ตั้งแต่เรายังเป็นมนุษย์นี้แล ให้รีบพิจารณาแก้ไขตนเองเสียตั้งแต่บัดนี้

ศาสดาองค์เอกไม่มีใครเสมอเหมือนแล้ว ผู้ที่หลุดพ้นจากทุกข์ไปเพราะศาสดาเป็นผู้แนะนำสั่งสอนมีจำนวนมากแล้ว เราทำไมจะมีอำนาจาจากไหนไปเป็นคู่แข่งพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอนคนให้ขึ้นสวรรค์ เราไปลากคนลงนรกตั้งแต่เราลงไปหาเพื่อนฝูง หลอกหลวงกันไป บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี จะพากันจมกันหมดทั้งโลกนะ จะไม่มีอะไรเหลือติดเนื้อติดตัว เกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งคนทั้งชาติ จะไม่มีอะไรเหลือติดตัวขึ้นชื่อว่าดีแล้ว ให้รีบพิจารณาตั้งแต่บัดนี้ หลวงตาก็ปฏิบัติธรรมมานานแล้ว ตั้งแต่ออกปฏิบัติมาก็เป็น ๖๐ กว่าปีแล้ว รวมทั้งหมด ๗๐ พรรษานี้หนานหรือไม่นาน ท่านทั้งหลายมากต่อมากนี้จะไม่เกิดก็มีเยอะจะว่าไง นี่หลวงตาบวชมาตั้งแต่นั้น

เราขอพูดตามหลักความจริงให้พี่น้องทั้งหลายฟังเป็นภาษาธรรม ไม่ใช่ภาษากิเลสที่มีความอ้อมแอ้มหลอกหลวงต้มตุ๋น นิมนวลอ่อนหวานไพเราะเพราะพริ้งแต่ต้มตุ๋นคนเก่ง นั่นคือ ภาษาของกิเลส ภาษาของธรรมจะพูดอย่างตรงไปตรงมา ดังที่พูดอยู่เดี๋ยวนี้เอง เราเอาภาษาของธรรมมาพูดตามหลักความจริงที่ได้ดำเนินมาอย่างไร ตั้งแต่วันบวชมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ได้ ๗๐ พรรษา จวนจะเต็ม ๗๐ ปีแล้ว พอเดือนพฤษภานี้ก็เต็ม ๗๐ ปี รักษาศีลรักษาธรรม รักษาสิกขาธรรมวินัยของพระพุทธเจ้ามาตลอดเวลา ไม่มีความเดือดร้อนนุ่นวาย เพราะเจ้าของได้ข้ามเกินธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าเลย มีแต่ความอบอุ่นเย็นใจ สบายๆ นี่เพียงความอบอุ่นด้วยศีลของเราธรรมของเราในการภาวนาเรายังไม่ได้ก็ตามในเบื้องต้น เรามีศีลเท่านั้นเราอบอุ่น ตาย

เราก็แน่ใจของเราว่าไปสวรรค์เลยไม่ต้องไปถามใคร นี่เป็นความอบอุ่นเรื่อยมาตั้งแต่
รักษาดีลสมบุญนับตั้งแต่วันบวชมา สมบูรณ์แล้วในจิตอบอุ่นแล้วในจิตใจของเรา

จากนั้นก็ออกปฏิบัติทางด้านจิตตภาวนา หลังจากการเรียนอยู่เป็นเวลา ๗ ปี
ออกจากนั้นก็ขึ้นเวทีเข้าป่าเข้าเขาลำเนาไพร ชัดกับกิเลสอยู่บนหัวใจตัวหลอกลวงเก่งๆ
นั่นแหละ ตัวชี้เกียจชีคร้านก็คือตัวของมันก็มารวมอยู่ที่ตัวของเรา การทำความดี
ทั้งหลายชี้เกียจชีคร้านท้อแท้อ่อนแอไม่มีเวล่ำเวลา เจ็บป่วยเมื่อยนั้นเมื่อยนี้เต็มร่างกาย
ของเรา เพราะจิตมันไม่เอาไหน มันไม่ยอมทำก็คือกิเลส นี่มันก็เป็นในหัวใจของเรา

เวลาออกไปพบกับกิเลสทางนี้ก็เอา ว่างั้นเลยนะ เอาจริงเอาจังด้วย เอ้า เป็นก็
เป็นตายก็ตายตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่เวที คือออกปฏิบัติกรรมฐาน เทียวอยู่ในป่าในเขาลำเนา
ไพรโดยมีหลวงปู่มั่น อาจารย์องค์เอกในสมัยปัจจุบันเป็นผู้คอยแนะนำสั่งสอนจุดลาก
ตลอดเวลา แล้วสร้างกำลังใจของเราให้หนาแน่นมั่นคงขึ้นในทางมรรคทางผล ความ
พากเพียรจึงเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดตลอดเวลา ฟาดกิเลสตัวมันวุ่นวาย สายแสบกวนอยู่
ตลอดเวลาให้สงบลงด้วยจิตตภาวนาซึ่งเป็นน้ำดับไฟ น้ำดับไฟดับลงไป จิตที่เคย
ฟุ้งซ่านรำคาญวุ่นวายทั้งวันทั้งคืน ยืนเดินนั่งนอน กลายเป็นจิตสงบลงไป ด้วยการ
ภาวนาหนักเข้าๆ จิตสงบจากนั้นเย็นเป็นสมาธิ มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นภายในใจสง่า
งาม อยู่ที่ไหนในป่าในเขาสง่างามไปหมดเลย เอ้า ขอบุญตามความสัตย์ความจริง มัน
สง่างามจะให้ยังไง เมื่อมันเลิกบอกว่าแล้วแล้วนี่

เวลาปฏิบัติอรรถธรรม อรรถธรรมเข้าสู่ใจชะล้างสิ่งเลวร้ายทั้งหลายสิ่งสกปรก
โสมมทั้งหลายออก ใจมีความสะอาดมากน้อยเพียงไร แสดงความแปลกประหลาด
อัศจรรย์สง่างามขึ้นไปโดยลำดับลำดับๆ ตั้งแต่สมาธิ จนกระทั่งถึงขั้นปัญญา
มีความสามารถแก้ล้าล้าพินิจพิจารณาแก้ไขตัดแปลง ผลักดันสิ่งที่เป็นข้าศึกทั้งหลาย
ออกโดยลำดับลำดับ จิตมีความสง่างามมีความคล่องแคล่วว่องไว ทุกอย่างความสว่าง
ไสวนี้กระจายตัวออกไป กว้างออกไปๆ เพราะอำนาจแห่งปัญญาอันนี้เบิกกว้างๆ ฟาด
เข้าไปจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจ ไม่มีอะไรเหลือเลยเป็นเวลา ๕๔ ปีนี้แล้ว
นี่มาโกหกท่านทั้งหลายเธอ

ท่านทั้งหลายเป็นชาวพุทธ หลวงตาก็เป็นชาวพุทธ หวังเพื่อจะจุดลากกันให้หลุด
พ้นจากความทุกข์ทั้งหลายเพราะกิเลสมันจุดลากลงทางต่ำ แล้วจะเป็นการโกหกพี่น้อง
ทั้งหลายแล้วเธอ ท่านทั้งหลายนิมนต์หลวงตามาวันนี้ นิมนต์มาโกหกเธอ แล้วหลวง
ตามาเทศนาว่าการให้พี่น้องทั้งหลายฟังเวลานี้ มาโกหกพี่น้องทั้งหลายเธอ ขอให้ฟัง
ให้ถึงใจทุกคน เราเป็นชาวพุทธด้วยกันต้องเอาภาษาธรรมพูดกัน อย่าเอาภาษากิเลสมา
ปลิ้นปล้อนหลอกลวงต้มตุ๋นพูดไพเราะเพราะหวานเจริญพรๆ มันเกิดประโยชน์อะไร

สิ่งที่มันจะพาให้เราจม ไม่บอก เกรงใจกันๆ เกรงใจกันก็คือ เกรงใจกิเลส กิเลสสนุกทำงาน บีบคอหัวใจสัตว์ทั้งหลายลงนรกโดยความเกรงอกเกรงใจกันนั้นแหละ ส่วนธรรมไม่เกรงใจ เพราะถือว่ากิเลสเป็นข้าศึกอยู่แล้ว ฟาดลงๆ เอากิเลสขาดสะบั้นลงไปเป็นลำดับ จิตใจสว่างจ้าๆ

สาธุ ขอให้ซ้ำอีกทีหนึ่งว่า อยู่ภายในคนเดียว ทำไมมันถึงเป็นได้จิตแต่ก่อนเราไม่เคยเป็น จิตสว่างมาเรื่อย ก็ว่าดีมาเรื่อย อัศจรรย์มาเรื่อย มาถึงวาระจนสุดท้ายถึงขนาดที่ว่าออกอุทานเลยทีเดียว โอ้โหจิตของเราทำไมมันถึงสว่างไสวเอานักหนามองดูโลกธาตุนี้มันว่างไปหมด สว่างจ้าครอบไปหมด ทำไมมันถึงเป็นอย่างนี้ นี่ก็ยังไม่ถึงขั้นสุดของจิตของธรรม มันก็ยังแสดงความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมาให้เห็นจากการปฏิบัติของเรา เห็นชัดๆ จนกระทั่งตัวเองก็อัศจรรย์ตัวเอง ขึ้นอุทานมาเลย

นี่ผลแห่งการปฏิบัติธรรมเป็นมาเป็นลำดับอย่างนี้ จากนั้นก็เอากิเลส ตัวมันที่สว่างจ้านี้ยังไม่พอ เอายิ่งกว่านี้เข้าไปอีก ชัดเสียจนกระทั่งกิเลสมันขาดสะบั้นออกจากจิตใจหมด ไม่มีอะไรเหลือเลย สว่างทั้งภายนอกสว่างทั้งภายใน ปล่อยทั้งภายนอก ปล่อยทั้งภายใน ซึ่งเป็นภาวะของจิตออกโดยสิ้นเชิง ว่างไปหมด ว่างไปหมด ไม่มีอะไรเหลือภายในใจ มองดูโลกธาตุ ครอบโลกธาตุ ไม่มีอะไรผ่านหัวใจเลย นี่คือผลแห่งการปฏิบัติ เกิดความอัศจรรย์ขณะที่จิตได้เปิดออกจากกิเลสตัณหาในขณะนั้น แล้วประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม

นี่เป็นยังไง กิเลสมีน้ำหนักมากขนาดไหน มันเกาะอยู่หัวใจของเราจนจะจมดิน จิตใจสว่างจ้าขนาดนั้นว่าดีแล้ว เวลาฤทธิ์ของธรรมได้แสดงตัวขึ้นมาเต็มที่ ผลักกิเลสขาดสะบั้นลงไปประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มทีเดียว มันสะท้อนไปหมดโลกธาตุนี้ นั่นเป็นยังไงอำนาจของกิเลส มันหนาแน่นขนาดไหน รุนแรงขนาดไหน ผลักมันออกจากใจ ประหนึ่งว่าโลกธาตุไหว พร้อมกับขณะที่ธรรมจ้ำขึ้นมาเท่านั้น หือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ อย่างนี้ละเธอ นั่น

เคยเห็นไหมตั้งแต่เกิดมาแต่อ้อนแต่ออกแต่โคตรแต่แซ่ของหลวงตาบ๊วก็ไม่เคยเห็น แต่เวลามาจ้ำขึ้นในขณะนั้นแล้ว เกิดความอัศจรรย์ตัวเอง ถึงขนาดได้อูทานขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ เลยกว่า หือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ อย่างนี้ละเธอ นั่นเป็นยังไงถึงใจไหม หือ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอ เป็นอย่างนี้ละเธอ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอๆ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่มันเป็นแล้วภายในใจ อัศจรรย์เต็มขีดแล้วในใจ นี่เป็นยังไง เมื่อมันเป็นอย่างนั้นแล้ว หายสงสัยในสามแดนโลกธาตุนี้ ว่างเปล่าไปหมด แนะนำสั่งสอนโลกก็สั่งสอนด้วยความเมตตาสงสาร

ใครจะเอาก็เอา ธรรมของพระพุทธเจ้ามีจริงอยู่อย่างนี้แหละ คงเส้นคงวา หนาแน่น ใครจะลบล้างว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพานไม่มี ก็เอาลบล้างไป ก็คือลบ ล้างตัวเอง สร้างขวากสร้างหนามสร้างพินสร้างไฟเผาตัวเองนั่นแหละ ถ้าเราต้องการมี ความรักสงวนตน ปิดสิ่งที่เปื้อนภัยแล้ว สิ่งใดที่กิเลสมันหลอกลวงอยู่เวลานี้ นั่นละคือตัว ภัยทั้งนั้น อย่างน้อยขอให้รู้จักประมาณอย่าให้เกินเหตุเกินผล ทุกสิ่งทุกอย่างให้มีธรรม ผลักดันเอาไว้ มีการยับยั้ง มีเบรคห้ามล้อบ้างนะ อย่าประพฤติปฏิบัติตัวเหลวแหลก แหกแนวจนชินต่อนิสัย

วันหนึ่งๆ ไม่ได้สร้างความชั่ว ไม่ได้รีนเริงบันเทิง ปล่อยเนื้อปล่อยตัวอยู่ไม่ได้ เพราะกิเลสมันลากไปๆ นี่คือความเคยชินต่อนิสัยแล้วจะหนักแน่นขึ้นไป ตายแล้วจะจม จะว่าไม่บอกนะ แล้วจะให้ใครมา กุสลา ธมฺมา ตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่พระพุทธเจ้าสอนมัน ไม่ยอมฟังเสียง ตายแล้วพระองค์ไหนจะวิเศษวิโสยิ่งกว่าพระพุทธเจ้ามาสั่งสอนให้พ้น จากนรกไปได้ ตายแล้วนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา กุสลา ธมฺมา เกิดประโยชน์อะไร เจ้าของเองไม่เคยสนใจกับความฉลาดที่จะเสาะแสวงหาคุณงามความดีเข้ามาสู่ตัว

คำว่า กุสลา ก็คือ ความฉลาด แก้ไขตัดแปลงตัวเอง บำเพ็ญตนเองให้หลุดพ้นไป จากมลทินและความทุกข์ทั้งหลายนั้นแล เรียกว่ากุสลา นี่เราไม่ได้สนใจกับกุสลาทาง ฝ่ายบุญฝ่ายกุศล ตายแล้วนิมนต์พระมากุสลามันไม่เกิดประโยชน์นะ ขอให้พี่น้อง ทั้งหลายได้จำเอาไว้ ตั้งแต่บัดนี้ หลวงตาบัวนี่พูดอย่างชัดเจนเลยว่า พูดเต็มหัวอก หลวงตาบัวตายแล้วอย่านิมนต์พระมากุสลา หลวงตาบัวพอทุกอย่างแล้ว พอหมด ไม่มี อะไรในสามแดนโลกธาตุนี้จะมาติดค้างภายในหัวใจได้เป็นเวลา ๕๔ ปีมาแล้ว ท่าน ทั้งหลายได้ยินหรือยัง เป็นเวลา ๕๔ ปีมาแล้ว ได้คว้าโลกธาตุออกจากหัวใจ ประหนึ่งว่า โลกธาตุไหลภายในหัวใจเต็มเหนียว สะดุ้งเลยทันที

นี่เป็นยังไง เลิศไหมธรรมเมื่อได้ปรากฏขึ้นมาแล้ว แต่ก่อนเราเคยเห็นเมื่อไร อย่างว่าแต่หลวงตาบัว โคตรแซ่หลวงตาบัวก็ไม่เคยเห็น เพราะท่านเหล่านั้นไม่ได้ปฏิบัติ นี่เราเป็นผู้ปฏิบัติ โคตรแซ่ไม่รู้เรากี่รู้ได้ เพราะผลแห่งการปฏิบัติของเรา จึงได้ประกาศ ขึ้นมาว่าหือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ มันเป็นแล้วในจิตนั่นนะ จะให้ว่า ยังไง แต่ก่อนเราเคยพูดได้ยังไงคำนี้นะ พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือๆ พระสงฆ์แท้ เป็นอย่างนี้ละหรือๆ นั่นฟังซิ ข้าแล้วข้าเล่าด้วยความตั้งใจ แล้วก็ประมวลเข้ามาอีก อ้อ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่มันเป็นแล้ว นั่นนะในหัวใจ

จึงขอเทียบข้อเทียบเคียงให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน เหมือนน้ำใน มหาสมุทร น้ำในมหาสมุทรเป็นที่รับของแม่น้ำสายต่างๆ ไหลเข้ามาทั่วโลกดินแดนลง

ในมหาสมุทรทั้งหมด เวลาแม่น้ำทั้งหลายที่ไหลเข้าสู่มหาสมุทรยังไม่ถึงมหาสมุทรเรียกได้ว่า แม่น้ำนั้นมาจากคลองนั้นคลองนี้ ๆ ผู้ไหลใกล้เข้ามา ๆ ผู้ที่ถึงมหาสมุทรเต็มที่แล้ว น้ำนั้นก็เรียกว่าเป็นน้ำมหาสมุทรไปด้วยทั้งหมด คำว่าคลองนั้นคลองนี้หมดความหมายไป สำหรับผู้ถึงน้ำมหาสมุทรแล้วนะ ผู้ที่ไหลเข้ามา ๆ ใกล้เข้ามา ๆ ยังเรียกว่าคลองนั้น คลองนี้อยู่ที่นั่นแล พอถึงมหาสมุทรแล้วเป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมดเลย

อันนี้ฉันใดก็เหมือนกัน ผู้บำเพ็ญธรรมะถึงมหาวิมุตติมหานิพพานซึ่งเทียบกับมหาสมุทรแล้วก็เช่นเดียวกันอย่างนั้นแล คือ ผู้บำเพ็ญบารมีมาตามอำนาจวาสนาของตนมากน้อย ซึ่งเทียบกับแม่น้ำคลองต่าง ๆ นั้นแหละ ไหลเข้ามา ๆ ผู้ที่ใกล้เข้ามา ก็ใกล้เข้ามา ผู้ถึงแดนวิมุตติแล้วก็เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานอันเดียวกันหมด แล้วผู้ที่ไหลเข้ามา ก็คือว่าบารมียังไม่แก่กล้า ก็ค่อยพยายามสร้างเข้ามา สร้างขึ้นมาเรื่อย หนุนเข้ามา ใกล้เข้ามา ๆ จนถึงมหาวิมุตติแล้วหมดปัญหา ว่าวิมุตติคืออะไร หมดปัญหาทันที

อันนี้เมื่อจิตของเราได้ถึงขั้นบริสุทธิ์แล้ว พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นอันเดียวกัน คือเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานอันเดียวกันแล้วถามกันหาอะไร ถามหาพระพุทธเจ้าหาอะไร ถามหาพระพุทเจ้า ถามหาพระรูปพระโฉมก็เหมือนกับเรานี้แหละ เช่นพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันนี้ท่านตรัสรู้ที่เมืองอินเดีย แล้วนิพพานที่อินเดีย นี้เป็นพระรูปพระโฉม เป็นเรือนร่างของพุทธะไม่ใช่พุทธะแท้ะ เป็นเรือนร่างของท่านต่างหาก

พุทธะแท้ได้แก่ ธรรมชาติที่ว่าเป็น มหาวิมุตติมหานิพพานนี้แลคือพุทธะแท้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอันนี้ผางขึ้นมาเท่านั้น หมดโลกสงสาร เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ แล้ว องค์ใดที่ตรัสรู้ขึ้นมาผางเป็นอันเดียวกันแล้ว ๆ เมื่อเป็นอย่างนั้นจะถามหาพระพุทธเจ้าหาอะไร อยากเห็นอยากพบพระพุทธเจ้าหาอะไร จำอยู่ในหัวใจนี้ก็คือ พุทธะ ธรรมะ สังฆะ เป็นอันเดียวกันแล้ว ถามหาท่านอะไร นี่ท่านทั้งหลายรู้ไหมธรรม พระพุทธเจ้าสอนโลกถึงขนาดนี้ เรายังเห็นว่าธรรมะนี้เป็นของเล่นอยู่เผลอ เป็นของจริง ตั้งแต่กิเลสหลอกลวงทั้งวันทั้งคืนตม้ต้นตลอดเวลา ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนมาหากัน บ่นตั้งแต่เรื่องความทุกข์นั้นเผลอ ความสุขที่จะเล่าสู่กันฟังชนิดหนึ่งมันไม่มีนะเวลานี้

โลกนี้กว้างแสนกว้าง รู้แล้วยังว่าโลกแสนกว้างเป็นโลกที่ทอดสัตว์ทั้งหลายให้จมอยู่ในนี้ เตือดพล่าน ๆ คือโลกแห่งความโลภ ความโกรธ ความหลง ใสสัตว์ทั้งหลายให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร ธรรมพระพุทธเจ้า เคยได้ทอดโลกให้เกิดความเดือดร้อนที่ไหน ทำไมจึงไม่สนใจกัน ยังไม่จิตจางบ้างหรือ กับความทุกข์ความทรมานของกิเลสที่มันหลอกลวงตม้ต้นเป็นพื้นเป็นไฟอยู่เวลานี้ เราจะไปเซ็ดหลาบเมื่อไร ลงนรกจนกระทั่งถึงประจัญหน้ากันแล้วถึงว่า โอ้ นี่หรือนรกมี

หรือ มันสายไปแล้วนะนั่น อย่าเข้าไป อย่าไปกล้าหาญต่อไฟนรกนะ ตั้งแต่ไฟในเตาเรา ดอกไฟดีดอกออกมาเท่านั้น ถูกตัวของเราปิดทับที่เป็นยังงี้ แล้วไฟนรกกับไฟอันนี้ต่างกัน ยังงี้บ้าง พิจารณาซิ

ความร้อนของไฟในเตากับความร้อนของไฟในนรก ผิดกันเทียบไม่ได้นะ เพียงความร้อนในเตาไฟของเราที่ดอกไฟดีดอกออกมาถูกตัวของเรา เรายังปิดปั๊บ มันเป็นยังงี้ ไม้ร้อนปิดกันหาอะไร มันร้อนขนาดนั้นละ ฟังซิ เพียงดอกไฟดีดับ ปิดปั๊บ ที่นี้ไฟนรกรมันไม่ใช่ดอกไฟนะ มันตัวเราทั้งคนนี่แหละ โดนลงไปนรกจ้ะๆ นั่นละก็ปักก็กลบ แล้วจะเอาอะไรไปปิดกัน ถ้าไม่สิ้นกรรมของตนแล้วยังงี้ก็ปิดไม่ออก จมอยู่นั้นละ เป็นยังงี้ เราสามารถหรือเรามีความกล้าหาญนักหรือที่จะไปปิดไฟในนรก ให้เหมือนปิดไฟในเตานั้นนะ เรายังสามารถยิ่งกว่าปิดไฟในเตาหรือปิดไฟในนรกรนั้น ให้พิจารณาเสีย ตั้งแต่บัดนี้ละ ตายแล้วอย่านิมนต์พระมากุสลา เอ้า สอนเราให้พอ

ทานมีเท่าไร เรามีมากมีน้อยอย่าตระหนี่ถี่เหนียว ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าแล้วให้เชื่อ การทำบุญให้ทานนี้จะนำผลแห่งความกว้างขวางเบิกบานเข้ามาหาเรา คนที่มีทานไปที่ไหนกว้างขวางเบิกบานนะ ไม่มีคับแคบตีบตัน เพื่อนฝูงก็มาก เป็นคนธรรมดาเพื่อนฝูงก็มาก เป็นวงราชการงานเมืองเพื่อนฝูงก็มาก ไปที่ไหนมาก เป็นพระเพื่อนฝูงก็มาก คนมีจิตใจอันกว้างขวางเบิกบานด้วยการเสียสละ ด้วยความเมตตาสงสาร ผิดกันกับคนตระหนี่ถี่เหนียว

คนตระหนี่ถี่เหนียวนี้ไปที่ไหนตีบตันอันตู่ แม้ที่สุดตายแล้วก็ไม่มีใครอยากไป ผោศพ เขาไม่พอใจจะไป ไปก็ฝังเคือง ไปพอแก้หน้ากันไปอย่างนั้นละ ไม่ได้ไปด้วยความเต็มอกเต็มใจเหมือนคนมีความดีงามติดตัวนะ นี่ละต่างกันอย่างนี้ คนตระหนี่ถี่เหนียวเพื่อนฝูงก็มีน้อย ตายแล้วไปเกิดภพใดชาติใดก็มีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวนั้นไป บีบบังคับให้เกิดความทุกข์ความจน ภพใดชาติใดไปเจอตั้งแต่ความทุกข์ความจน เขามีเต็มบ้านเต็มเมืองไอ้เราทุกข์เต็มหัวใจของเรา เต็มภพเต็มชาติของเรา มันเป็นยังงี้ พิจารณาซิ เราจะไปตำหนิใคร

เขาผู้ที่มั่งมีสมบูรณ์เป็นเศรษฐียังมี เราทำไมจึงเป็นคนจนคนเดียวมันเป็นอะไร ไปแข่งเขาหาอะไร ก็เพราะกรรมของเราไม่มีใครแข่งใครแหละ ใครทำลงไปดีชั่วมันก็เป็นของตัวเอง เราอย่าไปให้กิเลสหลอกนะ พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก ทานการกุศลเป็นสิ่งที่นำโลกให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้ อยู่ในโลกใดก็ตาม มีแต่ความกว้างขวางๆ ไปที่ไหน ไม่มีความอดอยากขาดแคลน ไปภพใดชาติใด คนมีทานการกุศลในจิตใจนี้ เย็นไปหมด ผิดกับคนที่ตระหนี่ถี่เหนียว ไปอยู่โลกไหนๆ มันก็คับแคบตีบตัน เขาเป็นเศรษฐีมันก็เป็นคนจนแข่งเขาอยู่นั้นแหละ ให้จำเอานะ

การรักษาศีลก็รักษาเอาบ้าง การเจริญเมตตาภาวนาดังที่สอนแล้วจนถึงขั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้หรือ นี่ก็ได้สอนแล้วนะ ท่านทั้งหลายว่าเป็นของหลอกลวง หรือ ท่านทั้งหลายนิมนต์หลวงตามาเวลานี้มาหลอกลวงท่านทั้งหลายหรือ ฟังให้ดีนะ วันนี้ หลวงตาถอดจากหัวใจหลวงตามาสอน สอนนี้เป็นภาษาของธรรมล้วนๆ เพราะฉะนั้นคำพูดที่ว่าไพเราะเพราะพริ้งหรือมีมนวลอ่อนหวานอย่าเอามายุ่ง อันนั้น เป็นเรื่องกลมายาของกิเลสหลอกลวงสัตว์โลกให้จมไปตามมันต่างหาก ภาษาธรรมไม่เคยพาทำใครให้ล่มจมเลย พระพุทธเจ้าสอนยังไงเป็นอย่างนั้น

นี่ภาษาธรรมที่เราได้ปฏิบัติมาได้รู้เห็นอย่างไรสอนตามความรู้ความเห็น ผิด บอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก สอนตามหลักความจริง ท่านทั้งหลายจะพอเชื่อถือได้ไหม หรือว่าหลวงตาบ้วนนี้มาหาโกหกพี่น้องทั้งหลายหรือ เอ้าพิจารณา ให้คิดนะ หลวงตาบ้วนนี้หมดห่วงหมดโย หมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเวลานี้ ไม่มีอะไรเหลือ เวลาที่เหลืออยู่นี้ก็คือความเมตตาสงสารต่อชาติบ้านเมืองของเรา ได้อุตส่าห์ตะเกียกตะกายมาทั้งเวลานี้ก็ แก่มากแล้ว ก็เพราะความเมตตาสงสาร บ้านเมืองเราจะล่มจมจริง ๆ

เมื่อได้เห็นเหตุการณ์อย่างนั้นแล้ว เราก็เป็นลูกของชาติบ้านเมืองเป็นลูกของไทย เป็นเนื้อหนังของไทยอวัยวะของไทยเราจะอยู่นอนใจได้อย่างไร เป็นพระก็เป็นพระของไทย พ่อแม่ก็เป็นคนไทย เราก็เป็นลูกของไทย เราจะอยู่เฉยๆ ใจจัดใจจางได้หรือ นี่ละเหตุที่จะได้ออกช่วยพี่น้องทั้งหลายจนกระทั่งบัดนี้ ตะเกียกตะกาย ทุกข์ยากลำบาก ขนาดไหนก็ไป ไครมานิมนต์ไปที่ไหนก็ไป ไปเทศนาว่าการแบบตะเกียกตะกายล้มลุกคลุกคลานไปอย่างงั้นละ

นี่เราก็ดำเนินมาได้ถึง ๕ ปีแล้วเป็นยังไง อันนี้ผลแห่งการนำพี่น้องทั้งหลายนี้ เวลานี้ทองคำเราได้ จะได้ ๖ ตันกว่าในวันที่ ๑๒ เมษานี้แหละ จะได้หกตันกว่าหรือหกพันกว่า ถ้าว่าตันก็หกตันกว่า จะได้วันที่ ๑๒ เมษานี้แหละ เวลานี้ได้ห้าพันกว่า พอเพิ่มเข้าอีก ๕๐๐ กิโลในวันที่ ๑๒ นี้ก็จะได้หกตันกว่า นี่ผลแห่งการปฏิบัติพาพี่น้องทั้งหลาย ดำเนินมา

ส่วนดอลลาร์เวลานี้ได้ ๗,๓๐๐,๐๐๐ กว่าแล้ว นี่เข้าคลังหลวงหมดแล้วนะ ทองคำก็เข้าจำนวนมากแล้วยังเหลือเล็กน้อยประมาณ ๕๐๐ กิโลจะเข้าวันที่ ๑๒ นี้ ส่วนเงินสดนั้นเราได้เข้าคลังหลวง ๑,๑๑๒,๐๐๐,๐๐๐ อันนี้เรานำเอาซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเราเป็นเงินสด ๑,๑๑๒,๐๐๐,๐๐๐ นะ นอกจากนั้นเราช่วยชาติบ้านเมืองทั่วประเทศไทย โดยการสงเคราะห์สงหาคนทุกข์คนจน คนทุกข์ไร้เชื้อใจและคนที่เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มียารักษา ไม่มีเงินรักษาตัวเอง มาขอรื่องจากทางวัด มาขอรื่องจากเรา เราก็มอบให้เลย ๆ ช่วยทุกรายไม่เคยปิดอกแม้รายเดียว เราช่วยทั้งนั้น ๆ นี่ตลอดมา

จากนั้นก็สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียนไม่ทราบก็สืบล้าง แล้วก็สถานที่ราชการต่าง ๆ อันนี้ก็มากต่อมาก เวลานี้กำลังสร้างที่เรือนจำลาดยาวอยู่ ๒ หลัง กะไว้ประมาณ ๓๐ ล้านเป็นอย่างน้อยนี้กำลังสร้างเวลานี้ จากนั้นก็โรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้ ๒๐๐ กว่าโรง ช่วยมาตลอด ๆ อยู่อย่างนี้แหละ

เราไม่เคยเก็บ ไม่เคยมีพิรุณในหัวใจของเรา ในบรรดาสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมาไม่ทราบว่กัพันล้านแหละ เงินเหล่านี้ที่ออกช่วยพี่น้องชาวไทยของเราทั่วประเทศไม่ได้เข้าคลังหลวง ออกช่วยพี่น้องชาวไทยเราตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งถึงโรงพยาบาล มาจนกระทั่งบัดนี้ โรงพยาบาลไม่ทราบว่กัสืบล้าง เรื่องตึกนั้นหลายสืบล้าง เครื่องไม้เครื่องมือนี้มากต่อมาก แล้วจากนั้นยังมีซื้อที่ให้โรงพยาบาล แบ่งซื้อให้ก็มี ซื้อให้หมดทั้งโรงก็มี นี่เป็นเงินของพี่น้องทั้งหลายบริจาคมาทั้งนั้น

สำหรับหลวงตาบัวนี้ เราช่วยโลกด้วยความเมตตาล้วน ๆ เราแบมือตลอดไม่มีคำว่กั เราจึงกล้าพูดได้ว่า เราไม่เคยมีความทุจริตต่อเงินพี่น้องทั้งหลายแม้หนึ่งบาท ฟังซิเป็นยังงั บาทหนึ่งเรากัไม่เคยมี ที่จะเป็ความทุจริตในหัวใจ มีแต่ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยเหตุด้วยผลทุกสิ่งทุกอย่างจะจ่ายมากจ่ายน้อย จ่ายด้วยเหตุด้วยผลทุกอย่างตลอดมา เราจึงกล้าพูดได้ทุกอย่างว่เราบริสุทธิ์เต็มที่ ในหัวใจของเรากับริสุทธิ์มาแล้วได้ ๕๔ ปีนี้แล้ว เรามาช่วยโลกเรากัเอาหัวใจที่บริสุทธิ์ที่เต็มไปด้วยเมตตา มาช่วยพี่น้องทั้งหลายจึงบริสุทธิ์ไปด้วยกัน ไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นลั้ลับในหัวใจของเรา จึงเรียกว่เราช่วยโลกเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มกำลังความสามารถของเรา

ตั้งแต่ชีวิตในพระ เรากัสละตายมาพอแล้ว จนกระทั่งได้ผ่านความตาย กิเลสพังทลายลงไปแล้วจึงได้นำธรรมอันนี้มาช่วยพี่น้องทั้งหลายอยู่วันนี้ ตะเกียกตะกายมาด้วยความเฒ่าแก่ชราอย่างนี้แหละ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบตามนี้ ความจริงนี้ละเป็นภาษาของธรรม เราพูดอย่างตรงไปตรงมาจึงเรียกว่ภาษาของธรรม คือผิตบอกว่ผิต ถูกบอกว่ถูก ไม่มีลั้ลับอะไรเลย เป็นภาษาจริง ภาษาแน่นอนคือ ภาษาธรรม

วันนี้ได้เทศนาว่การให้บรรดาพี่น้องทั้งหลาย มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดและท่านรอง ตลอดถึงศาสตราจารย์สุมาลี ที่เป็นผู้ใหญ่ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เป็นประธานให้ความร่มเย็นแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้รวมศรัทธามาสร้างมหากุศล เพราะท่านเหล่านี้แลเป็หัวหน้าเป็ร่มโพธิ์ร่มไทร เพราะคำว่หัวหน้านี้เป็สำคัญมากนะ มีอะไร ๆ ก็ตาม ลูกมีก็คนปราศจากพ่อแม่แล้วเหลวไหลหมด เห็นไหมละ มีลูกก็คน แทบไม่มีความหมายนะ มีพ่อแม่แม่นั้นละเต็มสมบูรณ์ อันนี้ก็เหมือนกัน มีผู้น้อยประชาชน มีผู้ใหญ่เป็พ่อเป็แม่ปกครองบ้านเมือง แล้วพาดำเนินงานอย่างนี้จึงเป็งานที่อบอุ่นหนุนหลังกันมากมายนอก

ดั่งมองไปวันนี้ มองไปที่ไหนเต็มหมด เราจึงบอกว่าเราไม่อาย เราขอตั้งจังหวัด กาศสินธุ์นี้เป็นมณฑล กาศสินธุ์ แล้วตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ว่าการมณฑลเลย ที่เดียวละ เพราะเห็นพี่น้องทั้งหลายมาจำนวนมากมาย ทุกสิ่งทุกอย่างเรียกว่าสมบูรณ์ พูนผล วันนี้การเทศนาว่าการก็รู้สึกว่าย่อนลงๆ อย่างนี้ละคนแก่เทศน์ แล้วผิดพลาด ประการใดขออภัยจากพี่น้องทั้งหลายด้วย ด้วยความหลงลืมนี้ละ เวลาเทศน์ไปหลงลืม จำไม่ได้วณก็มี จึงขออภัยไว้ทุกๆ ท่านด้วย

การแสดงธรรมนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธุ์ แก่เวลาเวลา ขอความสวัสดิ์จึงมี แก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดและท่านรองลงมาโดยลำดับเป็นต้น ขอให้มีความสุขกายสบายใจ ท่านทั้งหลายมีความปรารถนามุ่งหวังสิ่งใดที่อยู่ใน ขอบเขตแห่งศีลแห่งธรรมแล้ว ขอความปรารถนานั้นๆ จงสำเร็จผลไปโดยลำดับๆ ทั่ว หน้ากันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ